

De Bergrede

van Jezus

te mogen verstaan als

- **DE Weg**
- **DE Waarheid en**
- **HET Leven**

Johannes 14:6

De Bergrede van Jezus

DEEL 3

Voorwoord

Deze brochure die u leest bevat de verhandeling van het [7de hoofdstuk van het Evangelie naar Mattheüs](#). Zij is het **3de en laatste deel van “De Bergrede”**. Tezamen met de twee voorafgaande uiteenzettingen (deel 1 en 2) vormen zij de complete beschouwing van deze alles-omvattende “Bergrede” van Jezus Christus,... voor zover het licht in deze is ontvangen.

Eenmaal gaf God Israël Zijn HEILIGE Wet, door de hand van Mozes, vanaf een berg... de Sinaï. Jezus, sprekende met uitzonderlijk gezag “als machthebbende”, heeft de Zaligsprekingen verkondigd op Gods aan-gebroken tijd: **DE Messias-TIJD**. Met deze Berg-Rede – een Rede of Onderwijzing vanaf een berg – heeft Jezus niet alleen de mensen van Zijn tijd, heel Israël, geconfronteerd, maar zeer zeker ook “De Gemeente” van vandaag de dag: Zijn Lichaam op aarde.

Vanuit het tranendal waarin wij leven zien wij waarlijk als tegen een “Berg” op... en de niet af te zwakken Wind van de Heilige Geest verkondigt ons nòg steeds hetzelfde en dezelfde woorden klinken ons nog na in de oren: “Als uw gerechtigheid niet overvloediger is dan die van de Farizeeërs en Schriftgeleerden...” (zie Mattheüs 5:20¹). Dat is toch wel wat, nietwaar? En, wie zal dat kunnen opbrengen?? Wat moeten wij hiermee...??

Hoe vond u het 1ste deel? Wat heeft u in het 2de deel voor uzelf mogen vinden?? Was het alles begrijpelijk, mooi en eenvoudig, of staat alles nog zo veraf? Zegt u het maar gerust hoor – daar is niemand die boos wordt. Wij weten allemaal dat verbijstering op alle mensen, ook vandaag de dag, afkomt gelijk weleer. Het heeft alles te maken en houdt verband met de “radicaliteit” waarmee Jezus dingen en zaken presenteert. Er staat dan ook niet voor niets geschreven dat de scharen (= de menigten) versteld stonden van Zijn leer!

Dat wij dit dan ook doen, dòch tegelijkertijd beseffend dat Jezus’ Rede (= Zijn leer) voor alle terreinen van het leven geldt, en ons daarmee “De Spiegel” wordt voorgehouden. Dat wij schrikken is begrijpelijk, omdat ons duidelijk wordt gemaakt wat wij zijn: zondaars, onbekwaam tot enig goed, maar die Jezus heeft willen redden door Zijn “HET IS VOLBRACHT!” op het kruishout te Golgotha. Halleluja! Amen.

Voorschriften en bedeling

Dwars op de eisen van de wereld

([Mattheüs 7:1-5](#))

Mensen hebben in alle tijden geprobeerd om de betekenis van Jezus’ Bergrede te verzwakken, te beperken, en nog veel meer. Men heeft alle mogelijke manieren daartoe aangewend. Begrijpelijk, want alles staat ook inderdaad dwars op de eisen die onze hedendaagse maatschappij nu eenmaal stelt. Dit wordt duidelijk wanneer wij het algemeen geldende uitgangspunt onder de loep nemen: gewone mensen kunnen het nu eenmaal niet, en dus... De slotsom wordt alsdan: het hoeft dus niet!

Met dit laatste wil men de spanning kwijt welke er is tussen Jezus’ woorden en de dringende eisen van onze wereld. In feite is er dan sprake van een “capitulatie”, en wel in deze zin en betekenis: dat-wat-nu-eenmaal-zo-is, en dat-wat-niet-veranderd-kan-worden, en wie-wij-nu-eenmaal-zijn. Al met al ontkomen wij niet aan het “appèl” van De Bergrede, want hierin leert Jezus dat Hij (bij Wie alles wel mogelijk is) niet alleen wil blijven staan, maar dat Hij met òns wil leven.

Hij spreekt tot ons en Hij bedoelt òns. Hij meent ook wat Hij zegt: er gaat iets met ons gebeuren,... er moet wat met ons gebeuren. Hij kan ons zó maken: “Hij spreekt, en het is er; Hij gebiedt, en het staat er”. Er staat geschreven: “Jezus Christus is Dezelfde; gisteren en heden tot in der eeuwigheid” (zie [Hebreeën 13:8](#)). Met déze onweerlegbare stelling zijn alle menselijke “vluchtwegen” afgesloten! De enige begaanbare Weg is Jezus Zelf. Wij moeten ons realiseren dat de Zaligsprekingen niet alleen door Hem gesproken zijn, maar dat Hijzelf **DE Zaligmaker IS!!**

Jezus’ Bergrede is het verhaal van Zijn “reddingsactie”. Het vertelt van Zijn komen om te verlossen, te bevrijden. Het is in de grond van de zaak: de verkondiging van het Evangelie. Jezus is gekomen om mensen op te richten uit hun erf-schuld, uit hun zwakheid, uit hun onmacht, hun onwil, hun wanhoop,... om hen een geheel NIEUW LEVEN te geven. Glorie voor Hem!! En hiervan vertellen dan ook de [hoofdstukken 8 en 9 van het Mattheüs’ Evangelie](#)... Isolement wordt doorbroken, angst en vrees worden overwonnen, demonen worden

¹ Mattheüs 5:20, “Want ik zeg u: **Tenzij uw gerechtigheid overvloediger zij, dan van de Schriftgeleerden en de Farizeeën, dat gij in het Koninkrijk der Hemelen geenszins zult ingaan.**” (noot AK)

uitgedreven, ziekten worden genezen.

En bij dat “Bergrede-Evangelie-verhaal” horen nu die voor ons zo moeilijke woorden, zulke zware voorstellen. Maar één ding moeten wij direct toegeven, ze zeggen niet: jij zondaar met al jouw mogelijk- en onmogelijkheden – jij moet nu dit doen, want dit is jouw opdracht, en ga nu maar heen en doe het! Neen, want dan zouden wij erdoor vermorzeld worden, en dat zou onbarmhartig zijn. Zúlke woorden zijn niet gebruikt. Integendeel, De Bergrede houdt ons het volgende voor: jij mens, wie jij ook bent, Jezus kàn en wil òòk jou redden; en als je eenmaal gered bent, gaat er nog iets verder gebeuren,... gaan er een heleboel dingen veranderen,... worden er andere accenten gelegd,... komen er nieuwe prioriteiten in je leven,... wordt je hele bestaan VER-NIEUWD. Al het oude gaat dan voorbij om plaats te maken voor alles wat nieuw is!

Jezus geeft ons Zijn illustraties, Zijn levende voorbeelden,... alles met betrekking tot onze redding, onze Zaligmaking. Waarlijk, het is “een Bergrede vòl”. Vòl van werkelijkheid, vòl van realiteit, en wij kunnen dan verstaan, begrijpen, dat wie Jezus wil volgen, en in wie Christus lééft, òòk door Zijn Geest wordt geleid. Bij zo’n mens gaan allerlei dingen gebeuren die hijzelf niet kan bewerkstelligen. Amen.

Dit alles klinkt zo eenvoudig, zo makkelijk,... dat concreet veranderen. Inderdaad, maar zó is het ook; maar vanzelfsprekend niet zonder vallen en weer opstaan, niet zonder strijd, niet zonder mislukking; maar ook niet zonder dat er bepaalde tekenen en wonderen mogelijk blijken. Dicht bij Jezus en open staan voor de Heilige Geest! Wij moeten beseffen dat de enig begaanbare weg is: die van “geloofsvertrouwen en geloofsgehoorzaamheid”. Net als eertijds vader Abraham. En als wij alles nu eens goed gaan overdenken, dan komt alles hierop neer:

- leren luisteren,...
- in ons hart bewaren en bidden,...
- in de gemeenschap blijven waarin de Geest ons geleid heeft,...
- samen in eendrachtelijkheid de Here dienen in nederigheid des harten,...
- open zijn voor broederlijk vermaan tot opscherping van de liefde Gods,...
- bereid zijn tot zelfonderzoek,... met de inzet van de gehele mens
- betrokken zijn bij alles wat leeft in de Gemeente waartoe je behoort.

Zó wil Jezus het en daarin werkt Gods Geest aan en in ons. Dàn alleen is het niet een Christendom van: het hoeft niet – het kan toch niet – het komt er niet op aan wat je doet en/of wat je bent! Dan is het Evangelie ook niet een Boodschap die zware eisen stelt en blinde gehoorzaamheid vraagt; evenmin klanken-ter-opluistering van een zondaarsleven dat precies zo blijft als het altijd is geweest. O, neen (!) dån houden Jezus’ heilzame woorden beloften in, inspiratie en willen zij ons een geestelijke injectie geven, met als gevolg de nieuwe mogelijkheden, dankzij Jezus Christus. Zij bevrijden, zij maken los, zij maken het mogelijk. Halleluja! Amen.

“Oordeelt niet, opdat gij niet geoordeeld wordt. Want met welk oordeel gij oordeelt, zult gij geoordeeld worden.” (Mattheüs 7:1-2a)

Hier worden wij geconfronteerd met twee dingen: “oordeel” en “zelfoordeel”. Waarom niet oordelen, en wat moeten wij wel oordelen? Van het eerste kunnen wij lezen in de verzen [1 t/m 5 \(van Mattheüs 7\)](#), terwijl wij in verband met het tweede kunnen lezen in [vers 6](#). In ons geloofsleven kennen wij de neiging van ons vlees om altijd te oordelen. En opmerkelijk is het dat mensen altijd graag oordelen over datgene waaraan zij zelf mank gaan. Hoe komt dat??

Wij zien zo vaak ònze eigen tekortkomingen, gebreken, zonden, in het leven van anderen, en alsdan worden wij door ons vlees verleid om... te oordelen. Déze is de leugenachtige aard van het vlees, belust op “maskerade” (= zich anders voordoen; een masker ophebben) ter verberging van alle eigen kwalijkheden en onhebbelijkheden. De natuurlijke gang van zaken,... het gewone spelletje van “splinters zien in de ogen van de ander”. Hij die het meest en het hardste oordeelt brengt anderen (zou hij er zich wel van bewust zijn?) op de hoogte van zijn eigen gebreken, zonden, enz.

“En wat ziet gij de splinter, die in het oog van uw broeder is, maar de balk, die in uw oog is, merkt gij niet?” (Mattheüs 7:3)

Eén ding staat vast: splinter en balk komen van dezelfde boom! Dat wil dan zeggen: van de boom in gevelde toestand. Denken wij dieper hierover na... Een boom wordt geveld, gekapt, zo gauw die boom nutteloos nog de aarde beslaat. Hij is ziek, heeft geen waarde meer, deugt geheel niet meer. In overdrachtelijke zin, in geestelijk opzicht, is hier dus sprake van een “geestelijk-oud en waardeloos geworden leven”! Dat wij dit goed mogen verstaan, want dit is hoogst belangrijk.

Gode zij dank (!) is er ook nog een andere boom,... een nieuw en geestelijk waardevol leven dat andere dingen openbaart: nieuwe dingen,... als gezond geestelijk leven vòl goede vruchten, tot ere van de Landman. Het is zulk een leven dat Jezus bedoelt, en dat de Heilige Geest in ons werken wil. Jezus’ Zaligsprekingen wijzen ons de weg. Er zit een geheim in al die Zaligsprekingen, welke geopenbaard wordt aan hen die “open” zijn voor de onderwijzing en tucht van Gods Geest. ² Jesaja’s profetie aangaande Jezus-Messias, hoofdstuk

² Zie eventueel onze GRATIS studie [“Gemeentelijke tucht”](#) van CJH Theys. (noot AK)

61 vers 1³, is ontegenzeggelijk de bron van Jezus' Zaligsprekingen; van Zijn leer. Zij vertellen ons dat Hij, Jezus-Messias, gekomen is, en dat die grote omwenteling in het leven van alle Christenen kan plaatsvinden nu Hij Zijn Geest gezonden heeft om ons te onderrichten en te leiden...

In dit licht zullen wij zien dat er in het geloofsleven tòch nog omstandigheden kunnen zijn waarin "oordelen" toegestaan is; zelfs nodig is ter voorkoming van erger. Dit mag dan "een nieuw geluid" lijken, toch is het niet zó. Wanneer de Geest van God onze ogen en oren opent, zodat wij vergriep, tekorten, gebreken, dan wel zonden zien in iemands leven, waardoor hij/zij geestelijk schade lijdt en bij voortgang zelfs tot aanstoot zal zijn, zo moeten wij niet aarzelen om in de kracht van de Heilige Geest te vermanen, te bestraffen,... eerst onder vier ogen, en wil hij/zij geen gehoor geven, dan in bijzijn van getuigen.

Deze weg is Schriftuurlijk en in de Bijbel vinden wij vele voorbeelden: het geval van Ananias en Saffira (zie [Handelingen 5:1-11](#)) – van Simon de tovenaer (zie [Handelingen 8:9-24](#)) – van Elymas de tovenaer (zie [Handelingen 13:6-12](#)). Zij spreken voor zichzelf. In alle genoemde gevallen werd ten rechte "geoordeeld"! Gods Geest kan vandaag de dag evenzó werkzaam zijn. En waar het gaat om de Gemeente, het Lichaam van Jezus Christus, te bewaren voor alles wat haar kan verontreinigen, daar zal Gods Geest ook wel de instrumenten weten te vinden die bevoegd zijn om te "oordelen".

4 Een klassiek voorbeeld van "bevolen oordelen" vinden wij in Paulus' brief aan de Gemeente van Korinthe. Sprekende over en van de geestelijke Gaven, zegt hij: *"Dat twee of drie profeten spreken, EN DAT DE ANDEREN OORDELEN"* (1 Korinthe 14:29). Met de "anderen" worden dan bedoeld degenen die door Gods Geest gebruikt worden als "levende instrumenten" welke Hij (omdat zij vól van de Geest zijn) bevoegd acht om een oordeel te vellen. Voorts hebben wij nog dat andere geval, dat door Jezus Zelf wordt verduidelijkt met deze woorden:

"Geeft het heilige de honden niet, noch werpt uw paarden voor de zwijnen; opdat zij niet te eniger tijd dezelve met hun voeten vertreden, en zich omkerende u verscheuren." (Mattheüs 7:6)

Dus wanneer wij te maken hebben met mensen die in de ogen van de Here "als honden en zwijnen" zijn, moeten wij terdege uitkijken en oppassen. Wanneer wij dus te maken hebben met mensen te midden van wie wij leven en werken, en tot wie wij op een gegeven ogenblik moeten spreken, verwacht God van ons dat wij, geleid door Zijn Geest, positief moeten kunnen oordelen.

In geestelijke zin heeft Jezus ons duidelijk willen maken dat "heilige dingen" niet gegeven zijn om in het slijk van onreinheid te worden gewenteld, noch door vleselijke begeerten en lusten teniet gedaan te worden! Het komt in de praktijk van ons geloofsleven dus hierop neer: dat wij moeten letten op de Stem van Gods Geest, opdat wij zodoende weten:

- ten eerste – welke Boodschap wij moeten brengen;
- ten tweede – hoe wij die Boodschap moeten brengen; en
- ten derde – voor wie die Boodschap bestemd is.

Het Woord van God, ons toevertrouwd, is een kostbaar en heilig bezit. Wij moeten met Jezus' woorden omgaan, zoals Hij dat deed met de woorden van Zijn Vader.

Velen wandelen "anders" in dit leven dan zij in werkelijkheid zijn. Juist zulke mensen zijn in Gods alziend oog "als honden en zwijnen"! Wij moeten leren om de bekwame tijd uit te kopen. Onder de leiding van de Heilige Geest moeten wij op tijd de wissel overhalen, omdat het dan niet gaat om "de situatie", als wel vooral om "de houding" van die mensen. Wij hebben ervoor te waken dat het kostbare en heilige niet aan onwaardigen wordt verknoeid. Want net als een beest zich bedrogen zou voelen als men het in plaats van haver of gerst of ander geëigend voedsel, paarden zou toewerpen (die voor begrip van het dier slechts oneetbare stenen zijn), zo keert zich ook de slechts naar stoffelijke bevrediging zoekende vleselijke mens, die de naam van Christen niet waard is, met ergernis tegen degene die (in plaats van die honger te bevredigen) hem ongevraagd en te onpas geestelijke raad en/of aanwijzing tot een betere levenswijze geeft, of hem van geestelijke dingen spreekt.

Jezus zendt Zijn discipelen wel uit om "het verlorene", waar mogelijk, te redden door hen – in de kracht van de Geest – het Evangelie van Verlossing te verkondigen; maar de weg om het verlorene te bereiken is een geheel andere, en bestaat daarin dat zij die mensen, met raad en daad helpende, hun eveneens de waarheid zullen zeggen en harde vermaning niet zullen onthouden. Zij hebben beide nodig. Het is nutteloos om met Schriftwoorden te spreken over God en over onbaatzuchtige liefde, reinheid en zo meer tot degenen die (omdat zij nog zo in het vlees leven) erdoor tot woede geprikkeld worden, om dan de spreker in de hand te bijten.

Maar waar gewerkt wordt voor Jezus, met Gods Geest, en waar de Heilige Geest door ons heen werkt, daar gebeuren ingrijpende dingen. Niet later, maar nu. Met Zijn Zaligsprekingen bedoelt Jezus geen "muziek voor

³ Jesaja 61:1, *"De Geest des Heeren HEEREN is op Mij, omdat de HEERE Mij gezalfd heeft, om een blijde boodschap te brengen aan de zachtmoedigen; Hij heeft Mij gezonden om te verbinden (versta dit op geestelijke wijze, namelijk van de vertroosting der ziel, die door de prediking van het heilig Evangelie geschiedt) de gebrokenen van harte (dit zijn degenen, die bedroefd en verslagen van harte zijn vanwege hun menigvuldige zonden en overtredingen), om aan de gevangenen (dat is, degenen, die onder het geweld van de duivel of zijn aanhangers gevangen liggen, vanwege hun begane zonden) vrijheid uit te roepen, en aan de gebondenen opening der gevangenis."* (noot AK)

de toekomst”, maar geeft Hij ons Zijn “actie-programma”. Een programma, waarmee Jezus Zelf direct begint: Hij redt, verlost, geneest, bewaart, verzadigt, en nog véél, véél meer... Al zijn er in ons dagelijks leven nog vele dingen die haast niet meer recht te krijgen zijn, dan nog hebben wij het recht niet om machteloos toe te zien en passief te blijven.

Vanuit onze levende hoop, vanaf onze plaatsen, zullen wij – gedreven door de kracht van de Heilige Geest – het programma van Jezus-Messias moeten uitvoeren. Heden ten dage moeten Christenen zich realiseren dat er een “geloven is voor later en een geloven voor nu”. Zij staan tegenover elkaar, als “verticale overgave tegenover horizontale inzet”. Als wij werkelijk geloven dat God Zich met ons bemoeit en met de wereld, en wij ons persoonlijk aan Hem mogen overgeven, kunnen er dingen veranderen in ons leven,... mogen wij nu al veranderd leven.

Daar is een volheid in Christus welke tot haar recht moet komen in alle aspecten. Met de geweldige bemoeiding welke uit Jezus’ woorden spreken, komt tegelijkertijd een klemmende oproep tot ons. Een oproep tot ernst te maken met dat wat ons is toevertrouwd. Christenen die in Jezus’ Zaligsprekingen geloven als “DE Grondwet” van Zijn Koninkrijk hebben gemeenschap nodig; een Gemeente waarin alles spreekt van Gods bemoeienissen met ons. Zij hebben te leven in dit “heiligdom” ⁴ (om bij de Tabernakel-gelijkenis ⁵ te blijven), doch tevens is daar nog altijd “de voorhof” ⁶, welke ons eraan herinnert dat wij ons met God moeten toewenden naar hen die nog buiten staan. Naar hen die ook hongeren en dorsten naar gerechtigheid en evenzo wachten op redding!

Gods onberouwelijke beloften zijn voor allen die geloven in Jezus, de eniggeboren Zoon van de LEVENDE God. De liefde van Christus moet ons dringen, en dan zullen wij ervaren dat in-Christus-zijn nog altijd betekent: barmhartig en goedertieren zijn met onderscheiding. Een Gemeente die dat voorhofs-werk niet kent en zonder onderscheiding voortleeft, is een vergadering van gelovigen die gemakshalve Jezus’ Zaligsprekingen, vooral in dit 6de vers (van Mattheüs 7), het liefst overslaat. Vroeg of laat zal de rekening gepresenteerd worden!

Nu volgt een passage, welke door Jezus wordt ingeleid met een liefdevol vermaan ten aanzien van het bidden. In verband hiermee is er dan sprake van “gebedsverhoring”. Er staat dan het volgende geschreven:

Over de verhoring van het gebed

([Mattheüs 7:7-12](#) en [Lukas 11:9-13](#))

Gebeds-vervulling

“Bidt, en u zal gegeven worden; zoekt, en gij zult vinden; klopt, en u zal opengedaan worden. Want een iegelijk, die bidt, die ontvangt; en die zoekt, die vindt; en die klopt, die zal opengedaan worden.” (Mattheüs 7:7-8)

Dat is een van ouds geldende regel zullen velen onder ons zeggen. Als je gelooft moet je ook naar de “kerk” gaan, en wie trouw naar de Gemeente/Kerk gaat moet wel veel bidden. Zó hebben wij het allemaal op de zondagsschool geleerd. Toen realiseerden wij ons (nog) niet, dat wij daarmee eenmaal last zouden krijgen. Last, omdat wij (net als de oude profeten) tegen de moderne opvattingen ingaan. Hedendaagse opvattingen als: geloven kan men overal en bidden moet je in je hart doen,... niemand behoeft dat te weten. Ziedaar! De gangbare mening van onze tijd.

Zij die werkelijk in Jezus geloven en bijgevolg ook vervuld zijn met de Heilige Geest (“...*Hebt gij de Heilige Geest ontvangen, als gij geloofd hebt?*” – Handelingen 19:2a), weten door ervaring wel béter. Maar daarom zal nog niet ieder al datgene ontvangen waar hij om bidt. God wéét dat wij vele malen bidden in onverstand en zelfoverschatting, en dat wij het dikwijls niet dragen kunnen. Maar datgene wat goed en nodig is, dat zullen wij ontvangen. En dan moeten wij **bidden in de Naam van Jezus**.

Over drie dingen spreekt Jezus:

- ten eerste, over BIDDEN, opdat ons “gegeven zal worden”;
- ten tweede, over ZOEKEN, opdat wij “zullen vinden”; en
- ten derde, over KLOPPEN, opdat ons “zal worden opengedaan”.

Wanneer bidden wij zó? Wanneer wij in alle eenvoud en met ons gehele hart bidden... “*En wie zoekt, die vindt*”. Dit zoeken èn vinden is veelal een lange weg, omdat het “de weg van bevrijding, van verlossing” is van datgene waarmee wij nog behept zijn. Het is dus niet zo dat God onrechtvaardig en de Geest onbehulpzaam is, maar dat onze ongerechtigheid de oorzaak was en is dat de weg zó lang kon of kan zijn!

Zoeken is de tweede fase in het gebedsleven – kloppen – de derde. Beiden leiden ons verder en dieper op de weg naar nõg inniger gemeenschap. Om het anders neer te schrijven: bidden doen wij met onze mond, zoeken met onze ziel, en kloppen met onze geest. In het tweede geval komt onze ziel in verrukking, en in het

⁴ Zie eventueel onze GRATIS studie “[Tabernakel symbolieken \(8\): De WONING of eigenlijke tabernakel](#)” van E. van den Worm. (noot AK)

⁵ Zie eventueel onze GRATIS studie “[Christus in de Tabernakel](#)” van CJH Theys. (noot AK)

⁶ Zie eventueel onze GRATIS studie “[Tabernakel symbolieken \(3\): Plattegrond en constructie van de tabernakel](#)” van E. van den Worm. (noot AK)

laatste geval komen wij tot extase. Daar is aldan een diep ervaarbaar Geestescontact. Dat wil zeggen: dat onze geest als het ware “omhuld” wordt door de Geest van God. Halleluja! Het 8ste vers (van Mattheüs 7) spreekt dan ook van “aandringen”, “volharden”, van “aanhouden in gebed met lof en prijs met dankzegging”.

“Klopt aan en u zal worden opengedaan”. Vanaf het moment dat het geloof in Jezus iets in ons leven betekent is er een andere, een intiemere verhouding gekomen. Deze verhouding heeft zelf een nieuwe betekenis gekregen; de “gebedsverhouding” die door Jezus duidelijk wordt gemaakt in de verzen 9 t/m 11:

“Of wat mens is er onder u, zo zijn zoon hem zou bidden om brood, die hem een steen zal geven? En zo hij hem om een vis zou bidden, die hem een slang zal geven? Indien dan jij, die boos zijt, weet uw kinderen goede gaven te geven, hoeveel te meer zal uw Vader, Die in de Hemelen is, goede gaven geven degenen, die ze van Hem bidden!” (Mattheüs 7:9-11)

Wij kunnen er eenvoudig niet omheen. Het zijn Jezus eigen woorden. Het zijn geweldige dingen die Hij ons hier laat zien. Zó op het eerste gezicht staan wij wel even beduusd te kijken... een zoon kan spreken tot zijn vader;... wij kunnen als zonen vrijmoedig spreken tot onze Vader Die daar in de Hemelen troont. En hoe hoogst belangrijk en maatgevend is dan Jezus' opmerking: “hoeveel te méér...”. Dan opeens welt een dankbare vreugde op in onze zielen... vanwege deze doorslaggevende vergelijking.

6 Vanaf het ogenblik dat Jezus Christus iets in ons leven is gaan betekenen, betekenen wijzelf iets. Vader – zoon, **onze Vader** en wij ZONEN. ⁷ Glorie voor God! Als individu, als enkeling, als Gemeente/Kerk. Een verhouding die er moet zijn in een gebedsleven waarin verhooring wordt gegarandeerd. Alle twijfel wordt hier weggevaagd, alle stemmen worden tot zwijgen gebracht, alle op- en/of aanmerkingen verstommen, nu Jezus Zelf het zegt. Zijn woorden gelden voor tijd en voor eeuwigheid.

De wereld weet hier niets van; zij leeft er rustig aan voorbij. Soms, als wij getuigen, horen we nog een enkele keer de opmerking: ach geloven, die Bijbel, die kerk van jullie,... nou ja,... Maar dat is dan ook alles. Ja, wij begrijpen dit. Het zijn woorden van “achterblijvers” op de weg naar de Troonkamer van God, waar gebedsverhooring plaatsvindt. Wij worden ervan overtuigd dat juist déze gebedsverhooring zoveel mogelijk moet worden onderhouden, versterkt. Niets kan in de plaats komen van déze “gebedsomingang met God door de Heilige Geest”. Gods Geest Zelf wijst ons de weg, leidt ons en ondersteunt ons. Laat Hem,... Hij brengt ons binnen, en dan kunnen wij onze geloofshanden leggen op Gods genadetroon. Geprezen zij de Naam des Heren!

Gebedsverhouding, gebedsomingang,... ja, in alle bescheidenheid en verborgenheid. Dat is zeker. Maar Christenen zijn mensen die ook nog in de wereld leven, al heeft diezelfde wereld voor hen afgedaan. Ze zijn mensen die tòch hun onderscheiden (= verschillende) en apart-gezette leven hebben. Die bepaalde eigenschappen en karaktertrekken hebben (soms nog vervelende ook !) die nòg fouten en vergissingen maken. Die heel gewoon en alledaags kunnen zijn. Maar tòch is er iets; iets dat niet eens van henzelf is. Als er dan iets bijzonders in hun leven is, dan is dat de manier waarop ze het Woord van God horen, geloven, en bewaren. Zij luisteren niet alleen, zij leven ermee,... in alle eenvoud, zonder te vragen naar effect, zonder voorbarig te vragen naar resultaat, zonder (zo willen wij het noemen) te étaleren. Niets van dat alles!

Léven zoals de Geest ons doet weten dat (en hoe) wij behoren te leven. Met hopen en geloven dat het betekenis heeft en dat het zinvol is. Wat de mensen ook zeggen. Gewoon, zoals het geschreven staat: “*Zo is er dan nu geen verdoemenis voor degenen, die in Christus Jezus zijn, die niet naar het vlees wandelen, maar naar de Geest*” (Romeinen 8:1). En dit is niet van ons, noch uit ons. Het is ontvangen uit louter genade. Amen.

Mensen zullen weleens zeggen dat wij met zó te bidden ouderwets zijn, of achterlijk of bekrompen. Dat onze ideeën, onze levenswijze, niet meer passen in deze moderne tijd. Dat wij moeten breken met “vormen”, met “gewoonten” en dergelijke. Daar zijn inderdaad dingen, behorend tot dat onbekeerde leven-van-toen, die wij gerust kunnen verliezen, alhoewel wij die vaak nog proberen vast te houden; maar er zijn ook nog andere dingen, die wij moeten meenemen uit de geschiedenis van God en van Zijn dienstknechten, en die wij vasthouden, èn bewaren, èn die door de Heilige Geest alsmáar vernieuwd worden.

Om maar een paar voorbeelden te noemen:

- Vormen van zogenaamde “zondags-heiliging” die allang achterhaald zijn.
- Dat puriteins “kuisheidsideaal” dat zo vaak versleten wordt voor Christelijk, en dat nù in puin ligt – en terecht.
- Dat argwaan hebben tegen cultuur, wetenschap en techniek.
- Dat aloude schema dat van geslacht tot geslacht moest worden onderhouden: dit is zonde en dát is zonde, enz., enz.
- Die opgedrongen eerbied voor een “kerk” waarin men zich als een vreemdeling voelt.

En zó kunnen wij wel doorgaan. Al deze dingen moeten wij niet vasthouden, niet bewaren. Dat is verkeerd “conservatisme”, en moeten wij van ons afschudden. Het gaat ook niet om déze dingen. Het gaat om de dingen van Jezus te bewaren en mee te nemen op onze levensweg,... vandaag, morgen, de toekomst in; en,... al naar de Geest leidt, deze in te brengen bij de mensen. Tot déze waardevolle dingen hoort ons gebedsleven. Daar was altijd “een altaar” op de weg van [Abraham, onze \(aarts\)vader](#) van het geloof!

⁷ Ook dochters (van God) worden – als zij volmaakt in Hem zijn – (geestelijke) zonen van God. Het is de zgn. mannelijke rijpheid: “de mate van de grootte van de volheid van Christus” (Efeze 4:13). En, als wij de eeuwigheid zijn binnengegaan, dan wordt er niet meer getrouwd en is ook de gemeenschap tussen man en vrouw, voor de voortplanting, niet meer nodig en dus niet aanwezig. (noot AK)

Als de bewarende en reddende krachten van het gebedsleven en de gebedsomingang met God, als onze Vader Die in de Hemelen is, IN en DOOR ons werkzaam zijn, leidt Gods Geest ons altijd weer op een altijd weer nieuwe en levende weg, en zijn wij steeds weer op een nieuwe manier bezig met het Woord van Jezus Christus. Hoe moeten wij niet openstaan voor Gods Kracht en Zijn wonderbaarlijke invloeden!

Eén van de eerste dingen die Gods Geest ons leert is: dat wij ons rustig en veilig moeten voelen tegenover alles wat van Hem uitgaat, en zonder angst staan tegenover Zijn onzichtbare macht. Het kinderlijk geloof, het geloof van de zoon, zoals Jezus zegt, opent de weg, sluit alle andere toegangswegen – waardoor angst kan binnensluipen – af, opdat er een volkomen en rustige vertrouwenssfeer ontstaat. Als wij eenmaal zó onder Zijn leiding staan, kan ons geen kwaad meer overkomen. Hoe rustiger onze overgave, hoe intenser de groei van het nieuwe schepsel in ons, **tot Jezus' eer!**

Het doet ons denken aan het woord van de apostel Paulus: “En (Hij) heeft ons mede opgewekt, en heeft ons mede gezet in de hemel in Christus Jezus” (Efeze 2:6); en “Wij zijn gezegend met alle geestelijke zegening in de hemel in Christus” (zie [Efeze 1:3b](#)). Iemand heeft eens gezegd: “Wie door de Heilige Geest geleid en gevoed wordt, leeft in het Krachtveld van Zijn Woord”. En dan worden wij vanzelf “geïnspireerde mensen”; bruikbare mensen, die **Zijn weg** willen gaan. En DIT IS PAS **LEVEN!!** En dan zijn er nog zo vele andere woorden van Jezus. Hoe betekenisvol zijn die! Wij zijn hier bijna aan toe... Dankbaar moeten wij zijn wanneer Gods Geest ons waarschuwt ons te hoeden voor al die mensen die Jezus' woorden krachteloos willen maken.

7

Wat zijn dat voor mensen? Hoe doen zij dat? Het zijn bereidwillige mensen, die altijd klaar staan met hun “gelijk-heb-je” als het gaat om Jezus' woorden in De Bergrede. Mensen die ermee instemmen en zeggen: het is allemaal prachtig, en zó moet het ook; ja, “eigenlijk” behoort het zó te zijn. Vooral dat woordje “eigenlijk” ligt op hun praatgrage lippen bestorven. Ze beweren voorts: ieder mens zou feitelijk zó moeten leven; maar in één adem verzuchten ze dan,... hélaas, het is alleen jammer genoeg niet haalbaar, want wij zijn allemaal zondaars. Bovendien is onze wereld er niet op ingericht. Dus, naar onze mening kunnen wij het beter zó laten...

Dan is er die ander groep, die beweert: inderdaad, inderdaad volmaakt wat Jezus heeft geleerd met en in Zijn Bergrede. Maar tegelijkertijd voegen ze eraan toe: wij moeten echter niet vergeten om alles te plaatsen in het kader van onze eeuw. De zaken liggen nu zo heel anders – de hedendaagse problemen zijn zó verschillend. Daarom moeten wij Jezus' woorden, hoe waarachtig en indrukwekkend ook, niet letterlijk nemen; wij moeten die “geestelijk” verstaan. Heden ten dage kunnen wij er uiteraard niets mee beginnen. Ze zijn uit de tijd...

En zó wordt de hele Bergrede van Jezus teruggestuurd naar... het verleden. Beide groepen van mensen vinden, en zó moeten wij wat zij zeggen bezien en beoordelen (!), het jammer dat die mensen van Jezus' tijd niet deden wat de mensen vandaag de dag ook niet doen. De opdrachten zijn dezelfde gebleven, maar mensen hebben gefaald en doen het nóg als zij Jezus' woorden niet nemen voor wat ze zijn!! Voor die groepen is, met hun beweringen, de kous af. Opgepast dus.

Maar wie Jezus' woorden wèl serieus wil nemen die verlangt ze te horen in hun ware klank en wil ze zien in hun ware kleur. Wij hebben dit al eerder gezegd, maar het is goed om ook hier de nadruk erop te leggen. Jezus' woorden vragen om interpretatie, om uitleg, om toelichting, om uiteenzetting, om ernstige en biddende beschouwing. Dit nu willen de meesten onder ons niet (meer). Het kost hun te véél tijd, te veel moeite, te veel denken en overdenken. Diep in hun hart denken ze aldus: Jezus heeft toch alles volbracht; Hijzelf heeft het gedaan. Hijzelf is DE Vervulling van alle dingen, en misschien zeggen ze er nog bij “halleluja”!...

De conclusie is dan ook vaak: en dus hoeft het allemaal voor ons niet meer... Hetzelfde hebben de mensen van Jezus' tijd ook gezegd, maar dan als verwijt, als aanklacht tegen Hem. Lees de Bijbel en wordt overtuigd. Zeker Hij heeft ook alles gedaan – volbracht, maar dat geeft de mensen, Christenen of niet, nog niet het privilege om zich van alles af te maken, om alles maar terzijde te stellen, alsof het niet meer hoeft,... alsof het niet meer nodig is,... alsof Gods Woord (want Jezus sprak de **Woorden Gods** !) waardeloos geworden zijn, terwijl zij het heus wel béter weten. Wie zijn wij?

Daar bestaat zo iets als “royale gerechtigheid” bij God wanneer wij Zijn Woord nóg serieuzer nemen dan wij al gedaan hebben. Tot op hun diepste diepte, tot op hun eigenlijke bedoeling,... tot op de God Die daarin spreekt als “onze Vader”. En wat dat betekent wordt dan door Jezus geïllustreerd (zie [vers 9 en 10, van Mattheüs 7](#)). Wat wil Jezus hiermee bereiken? Dit: dat die eigen creativiteit en inventiviteit zullen opwekken,... dat wij zullen komen tot “geloofsdaden”. Zo behoren wij allereerst ons geloof te tonen, hierin, dat wij “Onze Vader, Die in de Hemelen is” (zie [Mattheüs 6:9](#)), bidden om “brood”. Het behoeft ons inziens geen nader betoog meer dat met dit brood bedoeld wordt: **HET Brood des Levens**. Met andere woorden: onze “levenshonger in gebed” moet in de eerste plaats uitgaan naar Hem, naar Jezus Die “HET Brood des Levens” is. Als er geschreven staat dat dit Brood de wereld het leven geeft, dan mogen wij verstaan dat dit Brood – dat uit de Hemel is nedergedaald – “al-genoegzaam” is. Amen.

Alleen dit Brood kan onze ziel verzadigen. Wanneer onze zielen hongeren naar dit Brood, zo zal de Vader ons dienovereenkomstig schenken in **DE Doop met de Heilige Geest**. Geprezen zij de Naam des Heren! Wie brood vraagt omdat hij hongert, en ook brood verwacht, ontvangt géén steen. Zo iets zou indruisen tegen wat geschreven is: “Alle goede gave, en alle volmaakte gift is van boven, van de Vader der lichten afkomende, bij Wie geen verandering is, of schaduw van omkering.” (Jakobus 1:17)

Daarom spreekt Hij ook elders over dat “ei”⁸, dat de kiem van het nieuwe bestaan – van de straks op “de wiekslag van de Geest vliegende Christen”⁹ – in zich draagt! Het is immers des Vaders welbehagen ons uitsluitend dat te geven wat ons gelukkig maakt en ons **volgens Zijn wetten** doet groeien, bloeien en vrucht dragen tot eer en verheerlijking van Zijn onvolprezen Naam!

Het is altijd een boeiend avontuur geweest om met Jezus op stap te gaan. Zó òòk dat bidden om een “vis”... Geestelijk bekeken komt dit in ons gebedsleven neer op: “zoeken naar DE Weg”. Een “vis” in de Bijbel is namelijk het “beeld” van de Christen “vervuld met de Heilige Geest”. Niet de Doop met Gods Geest, maar **DE BLIJVENDE VERVULLING met de Geest van God** bekwaamt ons om als “goede vissen” te leven. Zo is dan “komen tot”... om te “bidden”; en “zoeken naar”... om “vervuld te worden”. Halleluja!

Omdat wij het nu nog hebben over dat “komen en zoeken”, willen wij nog even terugkomen op het “kloppen”, dat Jezus met het andere doet samengaan. Wij stellen nu twee vragen:

- ten eerste, “wanneer kloppen wij?” en
- ten tweede, “waar moeten wij (aan)kloppen?”

Kloppen doet elk rechtschapen en welopgevoed mens als hij ergens wil binnengaan en de toegangsdeur gesloten vindt. Jezus zegt dat Hij “De Deur” is (zie Johannes 10:9¹⁰). Hij is ook “de met bloed bevlekte deur”, getypeerd in [Exodus 12](#) en zó geopenbaard in het Nieuwe Testament. Toentertijd werd Israël verlost uit slavernij en, veilig geborgen achter de met bloed bestreken deur, trok Gods volk naderhand door diezelfde deur de vrijheid tegemoet! Dat bloed van het Paschalam werd toentertijd met hysop aangestreeken op de beide deurposten en aan de bovendorpel. Hysop nu is een wonderbaar typebeeld van het “geloof”.

Al déze deuren zijn typerend voor die éne Deur, die in Christus werd “belichaamd”. “Oòk òns Pascha is voor ons geslacht, namelijk Christus” (1 Korinthe 5:7b). Wij ervaren nù en IN en DOOR Christus een nòg grótere verlossing, namelijk uit de wereld, waarvan dat oude Egypte het typebeeld is. “Kloppen”, zoals door Jezus bedoeld, is “jagen naar”..., waardoor wij “genade-Gaven” deelachtig worden. Geestes-Gaven¹¹, die wij vanuit de Hemel moeten ontvangen, en die mensen ons nooit kunnen geven. Vanwege déze kostbare Gaven mogen wij in deze of gene bediening waarin wij, **door genade**, staan, de Gemeente dienstbaar zijn. In dít licht wordt veel duidelijk; vooral de inhoud van het 11de en 12de vers¹² (van Mattheüs 7). Daarvandaan dat er gesproken wordt van “**goede Gaven**”.

Als wij willen dat ons zal worden opengedaan wanneer wij kloppen,... als wij verlangen dat (en nu nemen wij ons dagelijks leven onder de loep) in tijden van nood en kommer onze honger naar liefde en barmhartigheid gestild zal worden door anderen, onze naasten, en dat wij niet willen stuiten op mensen met harten van steen,... dan moeten wij ook zèlf het ons tot een vanzelfsprekende dagelijkse taak stellen om met blijdschap hetzelfde te doen tegenover anderen. Alleen dān zullen wij mogen verwachten dat ook God Zijn beloften om onze gebeden te verhoren (te vervullen), tegenover ons tot verwerkelijking zal brengen.

“Alle dingen dan, die gij wilt, dat u de mensen zouden doen, doet gij hun ook alzó; want dat is de wet en de profeten.” (Mattheüs 7:12)

En hiermee staan wij op het kruispunt! Het verhaal dat hierop volgt is bekend genoeg: Jezus op weg naar Jeruzalem... Hoe Hij op een ezelsveulen de stad binnenkomt rijden,... hoe er opeens iets gaat gebeuren: mensen komen aanlopen van alle kanten,... beginnen te zingen “Hosanna!”,... beleggen de straat met palmtakken en met hun eigen klederen. Zij herinneren zich de voorzeggingen van oude profeten: van een “Koning” “rijdende op een ezel”; “een Heiland” (zie Zacharia 9:9¹³). Een vlam van verlangen in hun harten. Een vleugje verwachting, een nieuwe hoop, die hun bezielt. Hij is zo heel anders dan elk ander mens, en daarom is heel hun hoop en verwachting op Hem geprojecteerd.

Maar, als de avond valt, wordt zelfs deze smeulende vlam van verwachting en hoop gedoofd. Er gebeurt verder niets bijzonders. Het leven gaat weer haar gewone gang, en het einde is... een “anticlimax”! Dit is wat

⁸ Lukas 11:12, “Of zo hij ook om een ei zou bidden, zal hij hem een schorpioen geven?” (noot AK)

⁹ Openbaring 12:6 + 14, “En de vrouw vluchtte in de woestijn, alwaar zij een plaats had, haar van God bereid, opdat zij haar aldaar zouden voeden 1260 dagen (= 3,5 jaar). ... En aan de vrouw zijn gegeven twee vleugels van een grote arend, opdat zij zou vliegen in de woestijn, in haar plaats, alwaar zij gevoed wordt een tijd, en tijden, en een halve tijd (= 3,5 jaar), buiten het gezicht der slang (= de antichrist, gedurende de 3,5 jaar durende grote verdrukking).” (noot AK)

¹⁰ Johannes 10:9, “Ik ben de Deur; indien iemand door Mij ingaat, die zal behouden worden; en hij zal ingaan en uitgaan, en weide vinden.”

• Zie eventueel onze GRATIS studie “[Tabernakel symbolieken \(9\): De DEUR en de heilige zalfolie](#)” van E. van den Worm. (noot AK)

¹¹ Zie eventueel onze GRATIS studie “[De Gever en Zijn Gaven](#)” van CJH Theys. (noot AK)

¹² Mattheüs 7:11-12, “Indien dan gij, die boos zijt, weet uw kinderen goede gaven te geven, hoeveel te meer zal uw Vader, Die in de hemelen is, goede Gaven geven aan degenen, die ze van Hem bidden! Alle dingen dan, die gij wilt, dat u de mensen zouden doen, doet gij hun ook alzó; want dat is de wet en de profeten.” (noot AK)

¹³ Zacharia 9:9, “Verheug u zeer, gij dochter Sions! juich, gij dochter van Jeruzalem! Ziet, uw Koning zal u komen, rechtvaardig, en Hij is een Heiland; arm, en rijdende op een ezel, en op een veulen, een jong der ezellen.”

• Zie eventueel onze GRATIS studie met ‘vers voor vers’ UITLEG: “[De eindtijd-profeteën van de profeet Zacharia](#)” van E. van den Worm. (noot AK)

Jezus geweten moet hebben toen Hij Jeruzalem, de Stad van de Grote Koning, de Stad van Vrede, de “Palmstad” op die bewuste dag binnentrok. Vervuld met de Geest der Waarheid, zonder mate, wordt òòk Hij geleid in al de waarheid,... in alles wat gaat gebeuren: het conflict, de strijd, de veroordeling, de verwerping, de kruisiging, en ook de opstanding.

Voor Jezus Zelf waren er géén vraagtekens: “...Jezus, Die, voor de vreugde, die Hem voorgesteld was, het kruis heeft verdragen, en schande veracht...” (Hebreeën 12:2a). Wondervol! Jezus’ keuze wàs en is beslissend voor tijd en voor de eeuwigheid. Want er staat dan nog geschreven in Hebreeën 12:2b: “...en IS GEZETEN aan de rechterhand van de troon van God”, en... “opdat wij niet verflauwen en bezwijken in onze zielen” (zie [Hebreeën 12:3b](#)). Halleluja!! Jezus wist dat aan het einde van deze weg de Vader Hem wachtte met open armen.

En nu gaat het er om dat òòk wij vanuit datzelfde geloof trouw blijven tot het einde toe: “Wie volharden zal tot het einde toe...” (zie [Mattheüs 24:13](#)). Dat heeft Jezus ook gezegd. En Hij is ons hierin voorgegaan. Dàt is de smalle weg waarvan wij lezen:

Algemene raadgevingen voor hen die Jezus willen volgen

De smalle weg en de toegangspoort

[\(Mattheüs 7:13-23\)](#)

“Gaat in door de enge poort; want wijd is de poort, en breed is de weg, die tot het verderf leidt, en velen zijn er, die door dezelve ingaan; want de poort is eng, en de weg is nauw, die tot het leven leidt, en weinigen zijn er, die dezelve vinden.” (Mattheüs 7:13-14)

Het laatste deel van Jezus’ Bergrede, doet de vraag rijzen: is het nog wel zinnig om, juist nù alles zich toespitst, te spreken over deze woorden uit het laatste deel van De Bergrede? Juist nù nog te spreken over de vraag “wat het kost om Jezus Christus te volgen”. Hier, aan het einde van Zijn betoog, wordt òns de rekening gepresenteerd. Hier wordt ons dan meteen duidelijk wàt de weg van Jezus in feite is, en wat het betekent om Hem te volgen en van Hem te zijn. Wat heeft de apostel Paulus ook alweer gezegd? “Want hetzij dat wij leven, wij leven voor de Here; hetzij dat wij sterven, wij sterven in de Here. Hetzij dan dat wij leven, hetzij dat wij sterven, wij zijn des Heren.” (Romeinen 14:8)

Hoe wij het ook bekijken, en van welke zijde wij het ook benaderen; het gaat tenslotte maar om één dringende vraag, namelijk: **Wat is Christen-zijn in deze wereld?** De één zegt: het is de Bijbelse leerstellingen aanvaarden en het gezag van de Gemeente/Kerk van Jezus Christus erkennen en trouw zijn. De ander beweert: Christen-zijn is een goed mens proberen te zijn in dit leven, God liefhebben boven allen en je naaste met de daad. Wij weten niet welke van deze twee meningen en standpunten u deelt. Wat wij wèl weten is dat beide “stellingen” halve waarheden zijn, en dus... hele leugens!

Christen-zijn is Jezus volgen op Zijn weg,... door dik en dun. Op de weg van de meeste weerstand,... op de smalle weg. Dat betekent dus niet onze eigen(-zinnige) weg willen volgen – niet doen wat wij zo graag willen doen, maar de “kruisweg” gaan zonder enige restrictie, zonder ònze overbekende “ja-maars”, ook al loopt alles ons tegen. Vooral dit laatste moeten wij niet vergeten! “Allen, die godzalig willen leven in Christus Jezus, die zullen vervolgd worden.” (2 Timotheüs 3:12)

Het wordt hoe langer hoe moeilijker om met ons geloof te leven in een verstikkend maatschappelijk klimaat, zoals wij dat tegenwoordig hebben. Die geweldige zuigkracht van de wereld, die kwade en hoogst bedrieglijke invloeden van al die mensen om ons heen, daarbij nog gevoegd onze eigen kwetsbaarheid,... dit alles werkt zo hevig in op het uitdragen van ons geloof. Wij vragen ons dan zo dikwijls af: is er nog wel toekomst voor het Christelijk geloof en voor de Gemeente als het Lichaam van Christus?

Wie de grote levensbeslissing genomen heeft om Jezus Christus te volgen, moet er zich terdege op voorbereiden dat hij alleen op die smalle weg zal moeten gaan om het ware, blijvende geluk te vinden! Dat smalle pad en die enge (= nauwe) poort, zijn de enige toegangswegen. Zij horen bij elkaar en vertellen ons dat het onmogelijk is om de vastgestelde levensgang te (willen) veranderen, noch voorwaarden te stellen. Maar, dat wij daarentegen onzelf hebben te veranderen en te voegen naar de richting en de vormen van déze “ingang” en de “rots-poort” van Gods onveranderlijke levenswet,... door welke wij òòk dan nòg maar nauwelijks zullen ingaan.

“Indien iemand lijdt als een Christen, die schame zich niet, maar verheerlijke God in dezen dele (HSV: in dit opzicht). **Want het is de tijd, dat het oordeel begint van het huis Gods¹⁴; en indien het eerst van òns begint, welk zal het einde zijn van degenen, die het Evangelie van God ongehoorzaam zijn? En indien de rechtvaardige nauwelijks zalig wordt, waar zal de goddeloze en zondaar verschijnen?”** (1 Petrus 4:16-18). **“Ikzelf ben die Weg en dat Leven!”** spreekt Jezus. Hij heeft ook gezegd: **“Niemand komt tot de Vader** (dus niemand zal kunnen ingaan in dat Vaderhuis met zijn vele woningen) **dan door Mij!”** (Johannes 14:6b)

Alleen door voortdurend te waken tegen het alom loerende kwaad en wakker aan alle verleiding weerstand

¹⁴ Zie eventueel onze GRATIS studie [“Het oordeel begint bij het Huis Gods”](#) van CJH Theys. (noot AK)

te bieden – door bidden en door niet rechts of links af te wijken van de ons aangewezen weg – zullen wij ons op dit smalle pad, onder de **leiding van de Heilige Geest**, staande kunnen houden. Als wij metterdaad tonen inderdaad bereid te zijn om, net als Hij, die weg tot het einde te gaan,... dat is: dóór de dood van het oude ik èn de wedergeboorte èn vernieuwing van de Heilige Geest tot in dat eeuwige leven. Alleen door strijd zullen wij kunnen ingaan, want het zijn voorwaar grote eisen die gesteld worden aan de weinigen die weten vol te houden. Het is een strijden van het begin tot het einde!

“Weinigen zullen die poort en die weg vinden”, zegt Jezus. Niet omdat zij niet oprecht daarnaar zoeken, maar omdat velen (nog vóór zij halverwege zijn) weer omkeren als zij zien hoe smal, hoe moeilijk begaanbaar dit pad is, en hoe eng de poort. Het leven zelf leert ons dat wanneer wij een doel willen bereiken dat goed en begerenswaardig is, wij ook regelrecht op dat doel moeten afgaan en daarbij al ons streven en denken er op moeten richten om te trachten dat zo snel mogelijk te winnen.

Hoe kwam Jezus toch aan die beelden? De verrassende ontdekking is dat Hij die ontleent aan die intocht in Jeruzalem waarover wij eerder geschreven hebben... Als Jezus de poort van de stad nadert, ziet Hij ook die grote mensenmenigte. Deze kan twee kanten uit... Daar is de weg naar de [poort van Damascus](#) – een brede weg. Het ligt voor de hand dat velen deze weg nemen; hij is het gemakkelijkst. De verderop komende vernauwing wordt vanaf het begin niet opgemerkt of gezien. Dan is er ook nog een andere weg, meer een pad, dat leidt naar de [Essener-poort](#). Hier hebben wij dat beeld van die smalle weg en die enge (= nauwe) poort. Op dit pad moet men rustig achter elkaar lopen, voetje voor voetje en niet dringen of duwen. Het heeft geen zin. Iedereen moet de tijd nemen... In deze gelijkenis zit alles verborgen. Eenvoudig, maar vol realiteitszin.

Zo dan, hiermee hebben wij de letterlijke uitbeelding. Vóórdat wij verder gaan, graag nog dit: wát is die smalle weg eigenlijk? En hoe ziet die brede weg eruit? Wij kunnen ons één en ander voorstellen als wij een oude plaat ons herinneren.

Deze hing vroeger overal aan de muur. Die prent was een getekende uitbeelding... De “brede” weg was een weg met vele en velerlei aantrekkelijkheden en overal genietende mensen – jong, oud, rijk, arm, groot en klein. Hij liep echter uit in... brandend vuur. Een voorstelling van de hel! De “smalle” weg zag er erg droefgeestig uit, met slechts hier en daar een mens. Voor de rest geen nieuws. Maar deze kwam tenslotte uit in... de hemel! Velen onder ons zullen wel de tijd genomen hebben om naar deze voorstelling van het leven te kijken, en velen zullen diep in hun gemoed zich hebben afgevraagd: “is dit werkelijk zó”? Gode zij dank, behoort dit alles nu tot het verleden. Maar, zonder het wellicht te wéten hebben wij, de hele tijd dat wij samen bezig zijn met de Zaligsprekingen van Jezus, deze SMALLE WEG van Hem mogen zien. Nergens bangmakerij, nergens dreigingen. Integendeel, overal heerlijke beloften. Beloften die onze harten, niet onze warhoofden, vullen met geloof in Hem Die kwam om ons te redden; Die ons nieuwe hoop heeft gegeven in een toekomst waarin wij, door Zijn Geest, veranderde mensen zullen zijn,... nieuwe schepselen... op wier aangezichten (wederom) het beeld van de onzienlijke God gezien zal worden,... in wier handel en wandel (wederom) de gelijkenis met Jezus zal worden gekend. O, welk een genade! Dank, duizendmaal dank Here Jezus!!

Inderdaad, dit gedeelte van de Zaligsprekingen van Jezus doet ons verstaan dat (als wij met Jezus op weg gaan,... als wij met Hem op stap gaan, zó, dat wij Hem trouw volgen) wij vanzelf geloven in Zijn macht en Zijn kracht, waardoor wij anders gaan leven,... waardoor ons héle bestaan nieuwe betekenis krijgt,... waardoor wij béter dan ooit tevoren Zijn woorden verstaan: “*gij zijt het zout*” – “*gij zijt het licht*”! (zie [Mattheüs 5:13-14](#)). Alles van onszelf valt af: Jezus handhaaft ons, wij hoeven niets meer waar te maken. Aardse schatten zijn alleen nog maar nodig voor ons dagelijks bestaan. Het verzamelen van schatten in de hemel wordt een vanzelfsprekende zaak. **Jezus Christus: ons rijkste en volmaaktste bezit!!** “*Wie de Zoon heeft...*” Glorie voor Hem! Amen.

Géén angst, géén vrees, géén zorgen meer voor de dag van morgen, géén dikdoenerij, géén façades meer in ons bevrijd, verjongd en met werkelijkheid gevuld geloofsleven. Dat alles is voorgoed voorbij; het is alles NIEUW geworden! Dit alles ontdekken wij nu in De Bergrede van Jezus. Hier de echte tekening van de smalle weg ten leven. Hier de “werktekening”. Nù begrijpen wij het (het ligt voor de hand): zo’n smalle weg moet men inderdaad “zoeken”. Die andere, die brede weg “ziet” iedereen direct, en wij mogen verstaan “waarom” zo velen zich aansluiten bij “iedereen”. Helaas, niemand van hen ziet bij het begin... het droevige, ontstellend, vreselijk, dramatische einde. Niemand ziet die grijnslach van de duivel in zijn domein... de hel. Hemel en hel – hemel òf hel: eeuwigheden, maar òòk werkelijkheden. Houd daar a.u.b. rekening mee!

Tòch dienen wij te verstaan dat ons “geloofsleven” niet een kant-en-klare zaak is; niet een kwestie van: ik wéét het nu, ik heb het nù, ik wéét alles al. Velen denken dit, en daarom willen wij hiervoor nog eens alle aandacht vragen. Het blijft “vragen” = BIDDEN om voortdurende leiding; het blijft “zien” = LETTEN OP wat de Geest wil; het blijft “opmerken” = WAARHEEN Hij ons voor gaat. Amen.

Op de smalle weg komen wij alleen te staan... Mèt Hem Die ons is gegeven om ons hier in dit aardse leven te leiden. Men is dan géén kuddedier dat met de massa optrekt. Men heeft gekozen en ergens mee gebroken. Bloedbanden naar het vlees tellen niet meer mee. Op de smalle weg zullen er dingen zijn waarmee wij moeite zullen hebben; die ons aanvechten, ons geloof dikwijls tegenspreken. Echter: deze smalle weg IS **Gods WEG** voor de wedergeboren en met de Geest vervulde Christen.

Op de smalle weg vinden wij... de Gemeente, de vergadering van gelijkdenkenden, van geloofsgenoten. Maar, **wijzelf moeten kiezen, wijzelf moeten willen om erbij te willen horen**, en wat het moeilijkste is: WIJ MOETEN ERBIJ WILLEN BLIJVEN. Waarom moeilijk? Omdat in dit bij elkaar blijven, in onze omgang met elkaar, in onze verhouding tot elkaar,... wij “de smalle weg van het KRUIS-DRAGEN gaan. Daarom. Miskenning, achteruit-gezet- worden, onverdraagzaamheid, bekrompenheid, jaloezie, afgunst, ergernis, en soms liefdeloosheid! Met dit alles krijgen wij te maken, en alles komt zo vreselijk hard aan; juist omdat wij deze ondervinden vanuit de Gemeente en niet van de wereld. De SMALLE WEG en het KRUIS-DRAGEN ZIJN IDENTIEK. Maar God verlangt niet het onmogelijke van de mens. Het smalle pad tot het einde toe gaan is nu eenmaal de levensweg voor de wedergeboren discipel! Pad èn poort vragen om volmaakte toewijding van héél het leven. Allen worden hiertoe aangespoord en gedrongen, maar niemand wordt gedwongen. In de vrijwilligheid schuilt de blijdschap. Laat niemand stoer doen, laat niemand zich op de borst rammen. Dat wij het elkaar gunnen, en als er fouten zijn, gebreken en tekortkomingen (en deze zullen er zijn zolang er nog “vlekken zijn en rimpels”! ¹⁵), laten wij dan ons hart laten spreken wanneer het ANDEREN zijn, en ons hoofd als het ONS-ZELF betreft. U begrijpt wel wat wij bedoelen. Mild in ons oordeel over anderen – kritisch en streng tegenover onszelf!

Het is niet te loochenen, het staat opgetekend, het is Gods eigen getuigenis: **Jezus Christus ging alleen Zijn Weg OMWILLE VAN ONS ALLEN**. En daarom moeten de weinigen die Hem volgen op Zijn weg, dit doen omwille van die velen die Hem niet (kunnen) volgen. **Hij is het EENS en VOOR ALLEN, door God, gezette VOORBEELD**. Amen.

“*Daarom dan ook, ... laat òns afleggen alle last, èn de zonde, die òns lichtelijk omringt* (HSV: die ons zo gemakkelijk verstrikt), *en laat òns met lijdzaamheid lopen de loopbaan, die òns voorgesteld is; ziende op de overste Leidman en Voleinder van het geloof, Jezus, Die, voor de vreugde, die Hem voorgesteld was, het kruis heeft*

¹⁵ Efeze 5:27, “Opdat Hij haar Zichzelf heerlijk zou voorstellen, een Gemeente, die geen vlek of rimpel heeft, of iets dergelijks, maar dat zij zou heilig zijn en onberispelijk.” (noot AK)

verdragen, en schande veracht, en is gezeten aan de rechterhand van de troon van God. Want aanmerkt Deze, Die zodanig een tegenspreken van de zondaren tegen Zich heeft verdragen, opdat gij niet verflauwt en bezwijkt in uw zielen" (Hebreeën 12:1-3) en "Want hiertoe zijt gij geroepen, dewijl ook Christus voor ons geleden heeft, òns een voorbeeld nalatende, opdat gij Zijn voetstappen zoudt navolgen." (1 Petrus 2:21)

En aan het Kruis heeft Hij ALLES VOLBRACHT, en Hij is een Koning der koningen en een Here der heerscharen!! Hem zij de heerlijkheid tot in alle eeuwigheid. Amen.

Valse broeders en valse profeten

(Mattheüs 7:15-20)

"Maar wacht u van de valse profeten, dewelke in schaapsklederen tot u komen, maar van binnen zijn zij grijpende wolven." (Mattheüs 7:15)

Deze woorden doen ons denken aan de apostolische raad in 1 Johannes 4 vers 1: "Geliefden, geloof niet elke geest, maar **beproeft de geesten, of zij uit God zijn; want vele valse profeten zijn uitgegaan in de wereld**". Het zijn dan ook werkelijk "velen" die zich aanmelden als raadslieden, als zielenredders, als herders en wegwijzers en die hun hulp en bemiddeling opdringen (de brutalen hebben immers de halve wereld!), wanneer gelovigen zoekende zijn naar die ware Weg des Levens of naar Godsdienst-gemeenschap. Maar, zo zegt de apostel, ze zijn niet allen uit God!!

Wij hebben in de praktijk het volgende: velen (ook onder hen die het goede voorhebben) zijn nòch berekend voor de taak om anderen te leiden, noch daartoe gerechtigd, omdat zij door mensen tot leiders zijn aangesteld of zichzelf – zonder dat God hen riep tot ambt en bediening – met veel "poeha" daartoe aanstellen. Niet alleen de Heilige Geest, werkende en Zich manifesterende in hen die wèl door God geroepen zijn om leiding te geven aan anderen, wil zielen winnen, maar òòk de boze en zijn trawanten willen dat doen. Satan heeft zo zijn eigen apostelen, en deze vermommen zich in vele gestalten van "valse vroomheid" – vooral in de laatste dagen!! Het zijn mensen die zich kleden in het geestelijk gewaad van een Godsgezant, maar deze zijn (méér nog dan de blinde leidlieden) het grootste gevaar. Waarvoor Jezus ons, door deze gelijkenis van Mattheüs 7:15, ernstig waarschuwt. Tegelijkertijd geeft Hij ons het middel aan om de boze en valse leidsmannen te onderscheiden van de door Hem gezonden ware dienstknechten. Hiervan lezen wij in de verzen 16 tot en met 20 van dit 7de hoofdstuk. Als er zúlke "profeten" (?) tot ons komen, om ons in zogenaamde "profetische woorden" (?) te overtuigen van de éne en onomstotelijke absolute waarheid en openbaring, welke zij zeggen persoonlijk van God te hebben ontvangen, en voorgeven alléén de sleutel tot Gods verborgenheden te bezitten, kunnen wij bijna altijd met zekerheid aannemen dat wij met valse profeten te maken hebben. Want die enkele, door de Heilige Geest Zèlf gezonden ware profeten komen en spreken in alle eenvoud en nederigheid,... in de diepe overtuiging eigenlijk onwaardig te zijn voor de grote en zware taak. Ware helpers die helpen kùnnen, goede herders en vast-gerichte weg-wijzers, zijn die geestelijke leiders die niet tot ons komen in de gedaante van verheven optredende profeten, die zichzelf met veel "tamtam", met groot vertoon, met vele en velerlei "uitzonderlijkheden" en "spectaculaire leer" aankondigen als "uitverkorenen" van God. En als zij zelf dat niet doen, dan hebben zij anderen die zij zó hebben weten op te voeden dat deze zich als het ware gedrongen voelen om van de grootheid van hun leraar te getuigen! Wie oren heeft die hore; en wie ogen heeft die merke op, want deze zaken doen zich voor in onze dagen en déze dingen spelen zich af in onze tijd.

De oprecht-waarachtige dienstknecht van Jezus (het voorbeeld van de Meester volgend) trekt niet op opzienbarende wijze – of luidruchtig predikende en de ondergang van de wereld of wonderbaarlijke openbaringen profeterend – rond. Déze lieden worden in de Bijbel zo raak genoemd: "*liefhebbers van zichzelf*"¹⁶ en "hoogmoedigen". De waarlijk door Gods Geest gedreven dienstknecht is wars van alle luxe en leeft niet in weelde, nòch laat hij zich voorstaan op wat hij bezit: hetzij letterlijk, hetzij geestelijk. Hij is dankbaar, hij blijft nederig en leeft een leven vrij van wereldgelijkvormigheid. Hij schikt zich naar God de Heilige Geest en is beslist géén mensen-behager.

Maar méér nog dan voor déze "valse profeten", die zich in hun ijdelheid en hoogmoed omhangen met het plechtige gewaad van een vermeende Godsgezant, moeten wij op onze hoede zijn voor hen die, gehuld in het kleed van "geveinsde Christelijke vroomheid", ons trachten over te halen (onder allerlei voorwendsels natuurlijk) om hun te volgen en hun samenkomsten te bezoeken. En velen worden zó meegelokt. Deze zijn (zo zegt Jezus Zelf) gelijk "*grijpende* (= roofgierige) *wolven*" in schaaпshuid; die hun ware natuur van verkeerde zieltjes-honger verbergen onder de dekmantel van gehuichelde belangstelling voor zielenleven en geestelijke noden van anderen, om zo indruk trachten te maken als zouden zij de enig-zaligmakende leer prediken,... als zouden zij de ware herders en leiders zijn, door God gezonden met een alleen aan hen toevertrouwde spectaculaire leer, boodschap of openbaring, of hoe je het maar noemen wil.

Altijd weer heeft Gods Woord gelijk: "*En uit uzelf*" (HSV: uit uw eigen midden) *zullen mannen opstaan, sprekende verkeerde dingen, om de discipelen af te trekken achter zich. Daarom waakt, en gedenkt...*" (Handelingen 20:30-

¹⁶ 2 Timotheüs 3:2, "Want de mensen zullen zijn *liefhebbers van zichzelf, geldgierig, laatzinnig, hovaardig, lasteraars, de ouderen ongehoorzaam, ondankbaar, onheilig.*" (noot AK)

31a). Zulke mannen zijn de “*wolven*”, die hun listige en scherpzinnige verstandelijke begaafdheid en het aanhalen van Schriftgedeelten aanprijzen als ontvangen verheven wijsheid. Resultaat: de eenvoudigen en toch oprechten bezwijken, worden betoverd door dit soort “wolvengehuil”, verlaten de “Gezonde Leer” om zich eigen te maken met dat wat zij voor méér achten. Ach, wat weten deze nog zo arme zielen eigenlijk van het ware innerlijk van die valse profeten.

De niet door God gezonden leiders verraden zich door hun wolvenstem van nimmer-aflatende ergernis, afgunst, jaloezie, nijd, bitterheid, kwade samenspreking (= gesprekken, overleggingen), laster in hoge mate, verdachtmaking, en zelfs van haat – waarmee zij zich keren tegen alle anders-denkenenden – als zij onnozele schapen toespreken, die zij “opvoeden” (?) tot hun, met alle voorhanden zijnde middelen, “eigengemaakte” wereld. Hun lerende dat de algehele overwinning behaald moet worden door het ontlopen van niet tot hun kring behorenden, door géén omgang te hebben met dezulken, door het durven opbreken van het huwelijk en het huwelijksleven als één van de partners niet genegen is dezelfde weg te bewandelen! Wij spreken en schrijven niet zo maar; wij hebben de bewijzen èn de getuigen. God weet alle dingen en zaken.

Wat zien wij nog meer in het Gemeentelijk leven van alle dag? Wij zien de wolf in de mens, die het slechts te doen is om zijn eigen onverzadigbare honger te stillen door mee te huilen met de andere wolven in het bos... Daaraan, dat hij slechts naar het vleselijke hongert, en een ingetogen afkeer toont voor datgene wat niet naar zijn smaak is. Zo iemand is en blijft in wezen een “geldwolf”, die nooit tevreden is met het gewone, maar altijd het allerbeste hebben moet: zo in huis (vult u a.u.b. maar in wat hiertoe mag worden gerekend) als op straat, waar iedereen moet weten wie hij is en wat hij voorstelt.

Niettegenstaande hij wéét anderen de huid af te stropen om er zèlf warmpjes bij te zitten, tòch verstaat hij eveneens de kunst om het zó te versieren dat hij niet gerekend kan worden tot de rovers. Hoe doet hij dit? Door zich te tooien met het onschuldige uiterlijk van de schapen van de kudde. Goedhartigheid en minzaamheid (= vriendelijkheid, beleefdheid, beminlijkheid) blijven hem absoluut vreemd; hij is en blijft hooghartig, koud en dood voor wie het waagt al te dichtbij te komen. Vreemde praktijken worden gehuldigd en het “L'état c'est moi!” (= De staat, dat ben ik) is het motto van zijn leven. Hoe komt dat? Omdat zijn gehuichelde goedheid niet een levend deel uitmaakt van zijn ware innerlijke wezen, maar er alleen los bovenop ligt!

“Aan hun vruchten zult gij hen kennen. Leest men ook een druif van doornen, of vijgen van distelen?” (Mattheüs 7:16)

In de 1ste Korinthebrief, hoofdstuk 15:46 ¹⁷, staat vermeld dat wij eerst het natuurlijke hebben, daarna het geestelijke. En zó is het ook en niet anders. Daarom zullen wij dat eerste onder de loep nemen... Hoe trots en hoog vele bomen langs de weg zich ook mogen verheffen (en ieder beroemt zich erop de enige ware boom te zijn!), tòch gaat het niet om de boom, maar om de vrucht aan die boom!

Hoeveel wijzen en profeten ook met hun uiterlijk verleidelijk-uitziende (maar van binnen vaak wormstekige) vruchten bij ons aankomen, om die aan te prijzen als de ware (soms zien ze zelfs de kans om die te verkopen),... hoeveel welmenende gidsen, leraars en wegwijzers ons ook (onderling dan nog vechtend en herriemakend) aanbieden om ons de enige ware openbarings-weg te leren en te wijzen,... wij behoeven niet te vrezen door hen op de verkeerde weg geleid te worden. Als wij maar met vol geloofsvertrouwen de aanwijzingen volgen die de Heilige Geest ons geeft bij ons zoeken op de weg des Levens. Als wij maar DOEN wat Hij ons leert, zeggende: “**GEDENKT UW VOORGANGERS, die u het Woord Gods gesproken hebben; en volgt hun geloof na, aanschouwende de uitkomst van hun wandeling.**” ... “**ZIJT UW VOORGANGERS GEHOORZAAM, en ZIJT HUN ONDERDANIG; want zij waken voor uw zielen, als die rekenschap geven zullen; opdat zij dat doen mogen met vreugde en niet al zuchtende; want dat is u niet nuttig.**” (Hebreeënen 13:7+17) Met het geven van de gelijkenissen van de wolf in schapevlees en van de boom en de vruchten heeft Jezus ons het middel aangegeven om de goede en echte, van de slechte en valse leiders te onderscheiden! Hij heeft ons daarmee willen zeggen dat wij ons niet moeten laten verlokken door het uiterlijke en niet moeten afgaan op de zo mooie schone en rode kleur welke zo menige bedorven appel heeft! Omdat niet de schil, maar alleen het binnenste daarvan waarde voor ons heeft.

Dat wij, als naar “vrucht” zoekenden, ons niet moeten laten verblinden door het hóóg en fraai opgaande bladerdak, nòch door de veelheid van hun eigen lofprijzing en/of schone beloften; ja, zelfs niet door de veelheid van de vruchten die zij voortbrengen! Omdat de Heilige Geest ons in de allereerste plaats leert: “*Want niet die zichzelf prijst, maar die de Here prijst, die is beproefd*” (2 Korinthe 10:18). Met andere woorden: wij moeten zorgvuldig nagaan WAT DE UITWERKINGEN ZIJN van de INVLOED van deze geestelijke leiders op degenen die zij opvoeden met hun leerstellingen en openbaringen... Of het werkelijk goede volgelingen zijn die, overal waar zij werkzaam zijn, zegen verspreiden door hun lessen, levensvoorbeeld en leiding, Bijbelstudies, om die ook naar beste weten en kunnen dagelijks in toepassing te brengen in hun leven. Theorie en praktijk moeten elkaar dekken; moeten, zoals wij dat op school geleerd hebben, “congruent” ¹⁸ (= overeenstemmend) zijn.

“Want aan de vruchten kent men de boom.” Aan die “uitwerkingen” op onszelf in de allereerste plaats, èn ook op anderen, zullen wij met stelligheid kunnen wéten of die vruchten die ons zo gretig werden aangeboden

¹⁷ 1 Korinthe 15:46, “Doch het geestelijke is niet eerst, maar het natuurlijke, daarna het geestelijke.” (noot AK)

¹⁸ Wat is congruent zijn? Congruentie = Dit betekent dat al iemands interne overtuigingen, strategiën en gedragingen (woorden, stem en lichaamstaal) volledig met elkaar in overeenstemming zijn, gericht op het bereiken van een bepaald doel. (noot AK)

al dan niet afkomstig zijn van de ware boom des Levens,... van Jezus Zelf. Een “theorie” belichaamd in degene die leert of wegwijst maakt, kan niet anders dan goed zijn,... als de uitwerking in hart en verstand goed is.

“Of leest men soms druiven van doornen, of vijgen van distelen?” Wie het laag bij de grond zoekt zal het edele niet vinden! “Druiven” van het geheiligde leven – die het “feu sacré” (= heilig vuur), vrede en blijdschap leveren – hangen “hoog”. Wij moeten ons leven “uitrekken” om die te bemachtigen. Begrijpen wij dit? Ordeloze struiken groeien gevaarlijk dicht aan de kant van de moddersloten van het leven. Wij moeten dus niet omlaag blikken, want alsdan vinden wij alleen maar de onedele bessen van vleselijke begeerten,... slingerplanten van oppervlakkige en tijdelijke lust-bevrediging!

Het gaat in die gevallen altijd ten koste van onze tedere gevoelens in de inwendige mens. Wij gaan daarbij dan lijden aan “overprikkeling” en wat dies meer zij. Gods verborgen schatten kunnen nooit worden gevonden op de kronkelpaden van zelf-uitgedachte en richtingloze levensstijl. Honger en dorst blijven – daar is geheel géén verzadiging, géén bevrediging, géén voldoening voor de gehele mens. Onevenwichtige stemmen, innerlijke strijd nemen zienderogen toe! Wie zó zoekt, moet alles achterlaten op de roemloze plaats van zijn levens-bankroet.

“Alzo een ieder goede boom brengt voort goede vruchten, en een kwade boom brengt voort kwade vruchten.” (Mattheüs 7:17)

14

De gelijkenissen van Jezus houden lessen in die wij nodig moeten verstaan als beelden van Zijn opvoeding. Zij mogen nooit van één zijde worden bekeken! In Gods Schepping kunnen wij zien dat er kwade, ongenietbare vruchten zijn, maar òòk goede. De kwade zijn er om ons te leren hoe het niet moet zijn; terwijl de goede er zijn om ons te leren dat wij het ware en voor ons nuttige langs onze levensweg kunnen vinden, wanneer wij maar de tijd willen nemen en ons de moeite willen getroosten om die te zoeken. Daarom moeten wij bij ons zoeken naar “geestelijke voeding” (naar geestelijke schatten) zorgvuldig uitkijken; niet alleen of het wel goede, maar ook of het “de goede” (dat wil zeggen: DE JUISTE) – en voor òns goede en op dat tijdstip en in die periode nodige – boom is die wij zochten om ons de vrucht daarvan ten nutte te maken. Wij mogen het niet aan “de boom” (aan de voorganger, leider of opvoeder) tot wie wij ons wenden, of aan degene naar wiens boodschap wij luisteren, verwijten, wanneer blijkt dat de ons aangeboden vruchten ons niet goed bekomen; ons niet smaken, omdat ze niet zijn zoals wij die zochten... Omdat heel dikwijls de fout bij onszelf ligt doordat wij ons niet van tevoren op de hoogte gesteld hebben, en zodoende ons aan het verkeerde adres vervoegden. Aan de andere kant zullen wij gewaar worden dat wij niet altijd op de “doornige levensweg” zoete vruchten kunnen verwachten. Daar zijn dikwijls òòk “de wrange vruchten van beproeving” en “zure van bestraffing en vermaning”. Wij zullen altijd weer teleurstellingen beleven wanneer wij er alsmaar op uit zijn om zoete en smakelijke vruchten te vinden. Allemaal moeten wij deze les leren in de praktijk van ons geloofsleven: de slecht-smakende vrucht, die tòch het goede in ons uitwerkt, is méér waard dan de zoetste geestelijke genieting, als deze ons slechts tot “luie dromers” maakt! Zoet èn bitter,... beide zijn nodig.

De onderscheiding is voor elk kind van God, en dan zal hij ook weten dat: “Een goede boom géén kwade vruchten kan voortbrengen, nòch een kwade boom goede vruchten”. De zoekende Christen kan zich te allen tijde verlaten op de leiding van Gods Geest. Hij begint met tot ons te zeggen: “*Beproeft alle dingen; behoudt het goede*” (1 Thessalonicenzen 5:21). Dit doen voorkomt teleurstellingen en rampen!

“Een ieder boom, die geen goede vrucht voortbrengt, wordt uitgehouwen en in het vuur geworpen. Zo zult gij dan dezelve aan hun vruchten kennen.” (Mattheüs 7:19-20)

Jezus stelt de zaak wel heel scherp. Omdat het nodig is. Wij leven in de laatste dagen, en juist in onze tijd die zo boos is zien wij zo vele “bomen” (in het profetisch Woord van God staan bomen voor “mensen” !): mannen en ook vrouwen die optreden als profeten en profetessen. En allemaal claimen zij de waarheid te prediken met hun “lams-theorieën”. Wij hebben gezalfde ogen nodig, om te kunnen onderscheiden. **Gods Woord is en blijft “toetssteen”!** Van de Spreukendichter is het woord: “*Er is een weg, die iemand recht schijnt, maar het laatste van die zijn wegen des doods.*” (Spreuken 14:12 en 16:25)

Wanneer de mens alleen zijn vleselijke ogen gebruikt, zal hij ook alleen maar de uiterlijke dingen zien en met zijn verstand verstaan. Daarom moeten wij bidden als de psalmist: “*Zend (Gij) Uw Licht en Uw Waarheid*” (Psalm 43:3a). Het is een onomstotelijke wet in de hele Schepping van God dat de “oorzakelijke vrucht” goed geweest moet zijn als de gevolgen (de vruchten) daarvan goed zijn! Wie hiervan uitgaat zal zich niet kunnen vergissen. In de praktijk dienen wij dus hierop te letten...

Het is zeker dat het geloof van degene (die ons de weg wijst) uit Christus moet zijn wanneer wij bij ieder samenzijn met zo iemand de zegenende sfeer van opwekkende blijdschap tot ons voelen uitgaan! Wanneer wij bij onszelf waarnemen (en dit ook innerlijk ervaren) dat door het in contact komen met zo’n geestelijk persoon (hetzij persoonlijk, hetzij door het geschreven woord) wij altijd weer komen tot innerlijk evenwicht in ons denken...! Als wij bij zo iemand aankloppen voor geestelijke bijstand, en na ons gesprek met hem steeds weer vertroost, verjongd en verfrist in de geest huiswaarts keren, om weer vol goede moed en met nieuwe levenslust ons kruis op ons te nemen en **onze weg mèt Jezus** te vervolgen.

Al déze tekenen wijzen er op dat wij de ware geestelijke leidsman (voorganger) hebben gevonden die ons ook verder trouw zal (willen) bijstaan. Net zo goed als wij met stelligheid kunnen weten, er dus zeker van kunnen zijn, dat het niet een goede boom kan geweest zijn wanneer de vrucht daarvan zodanig is dat wij na

geestelijk contact overvallen worden door een gevoel van onrust, van onvrede; een inzinking beleven van onze gemoedsstemming en voorts moe- en matheid naar lichaam en geest; ja nog méér: neiging tot prikkelbaarheid, gemis aan zelfvertrouwen, angst om een volgende keer diezelfde mens weer te ontmoeten, en spijt dat wij ons hart aan zo iemand hebben opengelegd!

De éne mens oefent òf een goede òf een slechte invloed uit op de andere. Daar is een wisselwerking in het geestelijk leven. Die invloed, alhoewel onzichtbaar, is toch reëel. Wij kennen een spreekwoord: "Waar het hart vòl van is, daar loopt de mond van over!" Een gelijkenis, waarvan de zin het duidelijkst naar voren komt als wij dit beeld – van het in gemeenschap komen met de oprechte geest (verborgen in het binnenste van een persoon) – overbrengen op die van het uitschenken van wijn... Het is niet mogelijk een andere drank daaruit te gieten, uit die kan, dan die waarmee haar inhoud helemaal gevuld is. Met andere woorden: de schenker kan in het hoofd of het hart van degene die vraagt om lafenis (= het verfrissen of verkwikken) van zijn dorst slechts dat doen overvloeien wat de ware levende inhoud van zijn ziel is! Alleen het oprechte wordt door Gods Geest gezalft, en de dorstige heeft er wat aan. Zó is het ook in overdrachtelijke zin; in geestelijk opzicht. Amen.

Jezus heeft met Zijn woorden bevestigd wat Zijn voorloper en heraut Johannes de Doper reeds heeft geproclameerd in Mattheüs 3 vers 10: "En ook is alrede de bijl aan de wortel der bomen gelegd; alle boom dan, die geen goede vrucht voortbrengt, wordt uitgehouwen en in het vuur geworpen". In algemene zin mag en kan worden gesproken van het "niet voortbrengen van goede vruchten" wanneer de desbetreffende "boom" ONVRUCHTBAAR is. Daar kan dan nog wel vrucht zijn, maar géén goede vrucht. Dergelijke bomen beslaan nutteloos de grond en God zal dezulken doen vallen onder Zijn oordeel (lees, naast Mattheüs 3:10, ook nog Mattheüs 7:19 ¹⁹).

15

Het kennen van de vruchten gebeurt door die te **beproeven**. Onder vruchten moeten wij verstaan: de "persoonlijkheid" – "woorden", "daden", de "inhoud van de conversatie". Wij moeten altijd letten op "hoe de mens leeft". Zijn woorden zullen vóór hem of tégen hem getuigen. Houd daarom ogen en oren goed open. Wees vrij van vooroordeel en laat aanneming des persoons niet gevonden worden. God plaatst Zijn schatten in "aarden vaten" ²⁰, en niet in corrupte ontvangers!

"Geloof, en een goed geweten" gaan hand in hand – altijd en overal (1 Timotheüs 1:19a en 3:9 ²¹): Wij hebben dus Gods Woord, zijnde "een lamp voor onze voeten en een licht op ons pad" (zie [Psalm 119:105](#)). Geloofd zij de Naam des Heren!

Daarom is het, in het bijzonder voor diegenen die als geestelijk-ouderen er voor verantwoordelijk zijn met welke geestelijke kost de aan hun zorgen toevertrouwde jongeren zich voeden, een noodzaak dat zij zichzelf eerst, **geleid door de Heilige Geest**, wéten te onderscheiden. Daarbij indachtig aan die andere gelijkenis van Jezus... niet te vlug "de boom" omkappen,... daar kan meerdere en betere mest nodig zijn,... de grond waarin hij staat moet omgespit worden, opdat hij kan uitzuren,... mogelijk zijn slechts enkele takken ziek, ongezond, en kan worden volstaan met die alleen af te houwen, ter voorkoming dat de verrotting doorvreet naar alle andere takken en zodoende de hele boom verkankerdt!

Valse vroomheid – Geen Godsvrucht

([Mattheüs 7:21-22](#) en [Lukas 6:46](#))

"Niet een iegelijk, die tot Mij zegt: Heere, Heere! zal ingaan in het Koninkrijk der Hemelen, maar die daar doet de wil van Mijn Vader, Die in de Hemelen is. Velen zullen te dien dage tot Mij zeggen: Heere, Heere! hebben wij niet in Uw Naam geprofeteerd, en in Uw Naam duivelen uitgeworpen, en in Uw Naam vele krachten gedaan?" ([Mattheüs 7:21-22](#))

Hier hebben wij de conclusie van deze lange en buitengewone Rede van Jezus. De strekking beoogt om ons te tonen (te leren) dat gehoorzaamheid aan Jezus' Leer onvermijdelijk en noodzakelijk is! Wij worden hier geconfronteerd met de praktijk van het geloofsleven... Ons wordt hier geleerd rekening te houden met het feit dat er in de Wijngaard des Heren, in Zijn oogstveld, lieden gevonden zullen worden wier handel en wandel staan "in het teken van: profeteren, van wonderen en van tekenen". De "miskenning" van Jezus, Zijn pertinente "afwijzing", doet ons verstaan dat het héle optreden van dergelijke lieden moet worden gezien èn gekend als "show", als "vals", en dus als "leugen", "bedrog".

De wonderen èn tekenen van Jezus werden en worden nog steeds gewerkt door de Heilige Geest Zèlf, Die mensen kàn gebruiken als "kanalen", als "instrumenten". Maar déze, die Jezus in het gezicht geslingerd worden en waarop die lieden zich beroepen (beroemen is een béter woord!) zijn "wonderen der leugen" (zie [2 Thessalonicensen 2:9](#)),... zijn "werkingen van de duivel", en worden gewerkt door "valse" (= satanische) zalvingen!! Satan is de "meester-imitator". Daarom kunnen wij niet zonder de inwonende Geest van God, omdat Hij alléén

¹⁹ Mattheüs 7:19, "Een ieder boom, die geen goede vrucht voortbrengt, wordt uitgehouwen en in het vuur geworpen."

²⁰ 2 Korinthe 4:7, "Maar wij hebben deze schat in aarden vaten, opdat de uitnemendheid der kracht zij van God, en niet uit ons." (noot AK)

²¹ 1 Timotheüs 1:19a, "Houdende het geloof, en een goed geweten."

1 Timotheüs 3:9, "Houdende de verborgenheid van het geloof in een rein geweten."

ons kan leiden in al DE Waarheid. Onderzoeken wij wat geschreven staat in respectievelijk Mattheüs 24:24 ²² – “valse CHRISTUSSEN”, dat is: “valse ZALVINGEN”, en 2 Thessalonicenzen 2:9 ²³ en vergelijk.

Wij moeten alle geestes-invloeden onderzoeken en toetsen aan de hand van het Woord van God. Onderzoeken of deze wel **uit God** zijn! Omdat er ook “een vorm van godsdienstigheid” is waarbij de godsdienstige vast overtuigd is “God te dienen”, terwijl zijn leven er in werkelijkheid slechts op gericht is om “zichzelf te dienen”!! Daar is “een vorm van aanbidding”, die slechts bestaat in het vol verheerlijking opzien tot een klein menselijk altaar, gewijd aan een eigengemaakt religieus ideaal, waaraan wij dan de naam van “onze Godsdienst” geven zonder God Zelf te kennen in deze vraag: hóé **Hij** door de mens **gediend wil worden**, en hoe wij Hem van dienst kunnen zijn.

Daar is een onechte vroomheid die zich uit in de onwaarachtigheid dat wij God onze Heer noemen, maar onszelf niet doordringen van het feit dat wij alleen dan met recht Hem zo noemen als wij Hem in ons leven ook ten volle de plaats en de macht en de rechten toekennen en inruimen die Hem alleen als DE HERE toekomen van de zijde van degene die Hem, uit genade, mag dienen! De fout die wij onophoudelijk maken is deze: wij vragen ons niet voldoende af of wij inderdaad ook “doen”, zonder morren en tegenspraak, wat Hij ons beveelt of opdraagt,... of dat wij het ten uitvoer brengen naar eigen opvattingen, of het al of niet te doen naarmate wij er lust in hebben en Zijn opdracht uitstellen tot een tijd die ons belieft!?

16

Daar is een stem in ons binnenste die ook tot ons spreekt en die ons ook tracht te leiden,... en de Heilige Geest kan ons doen wéten of het de stem is van onze eigen gedachten, dan wel **de Stem van God!** “Zelfbedrog” is zonde, en “zelfverheerlijking” is de naam van die zonde, die onze geloofsboom (onze levensboom) verkankert, zó dat de onechte godsvrucht daaraan gaat groeien en... rijpen. En zij die zich daaraan schuldig maken zijn de moderne Farizeeërs in onze dagen, de huichelaars onder de vromen, die zich uitverkoren en bekeerd wanen met hun aanbidding, zoals Jezus zegt, **zonder Hem als Here TE DIENEN.**

En laten wij nu eerlijk zijn. Lijden wij niet allemaal aan deze kwaal van onechtheid, al is het maar een beetje! Zelfs daar waar wij volkomen te goeder trouw overtuigd zijn alleen naar het goede doel te streven en de wil van God te doen!? Een onechtheid die niet voortkomt uit oneerlijkheid of zelfzuchtige bedoelingen, maar eerder het gevolg is van ons grote tekort aan voortdurende zèlf-kritiek en het daaruit voortvloeiende gemis aan zèlf-kennis. Zij die geneigd zijn tot “vergeestelijken” zijn erg vatbaar voor deze kwaal, met alle noodlottige gevolgen: in de allereerste plaats voor hunzelf en daarnaast ook voor de Gemeente!

Het is daarom dat Jezus ons in het bijzonder voor deze, ons allen en alles besmettende geestelijke kwaal waarschuwt; waarvan niet één geloofsgemeenschap – sekte of kerk,... maar dan ook niet één stroming, die jaagt naar de hogere dingen – vrij blijft! Genezen hiervan kan alleen **Jezus, onze Geneesheer.** Hij alléén kan ons verlossen van dat dienen van eigen ijdelheid, van een bevrediging van het algemeen menselijke verlangen om ons, voor ons eigen gevoel, te kunnen rekenen tot de hoogstaanden en achtenswaardigen onder de broeders! Worden wij hiervan niet genezen, niet verlost, dan blijft er een meewerken aan het vormen van “uitwassen” op de stam van de boom der ware “gemeenschap der kinderen Gods”, door dan te parasiteren op de levenskracht die daarvan uitgaat,... en blijft daarbij een zichzelf beroemen op de voortreffelijkheid van dit “vermeende” werken voor de belangen van God en Zijn Koninkrijk!

Daarom Jezus’ liefdevol vermaan om ervoor te waken niet zelf te behoren tot die “velen” die zichzelf wijsmaken God lief te hebben en als Heer te erkennen en te dienen; maar, aan wie “op die Dag” (op Gods OORDEELSDAG !) getoond zal worden dat zij in werkelijkheid slechts zichzelf hebben gediend en aangebeden en liefgehad tijdens hun héle leven! God is rechtvaardig – geloofd zij Zijn Naam!

“Ik heb u nooit gekend; gaat weg van Mij” (zie [Mattheüs 7:23](#))!! Wat erg, hoe vreselijk! Degenen die op “DIE DAG” teruggestuurd zullen worden zijn dus zij die zich op eigen gezag tot de “ware Christenen”, ja zelfs tot “uitverkorenen Gods” rekenen, alleen op grond van de feiten dat zij geprofeteerd hebben, duivelen hebben uitgeworpen, en krachten hebben gedaan. Zij zijn degenen die het als vanzelfsprekend aannemen dat zij “OP DIE DAG” zullen worden opgeroepen, met onderscheiding in de hemel te worden binnengehaald (!) en door God tot Zijn trouwste dienstknechten, vrienden en zelfs eigen kinderen te zullen worden gerekend... Terwijl in werkelijkheid Jezus gedurende héél hun leven een vreemde voor hen bleef, en zij dientengevolge door Hem ook als “vreemden en buitenstaanders” zullen worden behandeld. Zij zullen daarom uit Zijn mond, en tot hun stomme verbazing en ontgoocheling, deze harde waarheid te horen krijgen...! Woorden van verwerping, als een welverdiende vergelding voor schijnvromen, voor schijnheiligen, voor **in wezen onbekeerden.** Want op Gods tijd wordt “de boom” geveld door de scherpe bijl van Gods rechtvaardig oordeel!! Amen.

“En dan zal Ik hun openlijk aanzeggen”: **Ik heb u NOOIT gekend;... gij, die de ongerechtigheid werkt.**” (zie [Mattheüs 7:23](#))

Aan te voeren voor zèlf-verdediging: “hebben wij niet dit gedaan,... hebben wij niet dat gedaan,... en alles in Uw Naam Here”, en dan toch verworpen worden. Dat kan alleen maar als zij/wij tijdens hun/ons leven **Hem** verworpen hebben. Het is mogelijk in God te geloven en toch **Zijn Woord** te verwerpen.

²² Mattheüs 24:24, “Want er zullen valse christussen en valse profeten opstaan, en zullen grote tekenen en wonderheden doen, alzo dat zij (indien het mogelijk ware) ook de uitverkorenen zouden verleiden.”

²³ 2 Thessalonicenzen 2:9, “Hem (= de mens der zonde, de zoon van het verderf, de ongerechte – zie vers 3 en 8), zeg ik, wiens toekomst is naar de werking des satans, in alle kracht, en tekenen, en wonderen der leugen.”

Het geval van koning Saul in 1 Samuël 15:26b²⁴ spreekt voor zichzelf! God is in zulke gevallen onverbiddelijk. Voor wie nederig van hart is, zijn zonden belijdt, oprecht berouw heeft, is Jezus: Redder, Verlosser, een Here en onze Verzoening. Halleluja! Maar wie zichzelf iets aanmatigt, alsof hij kan leven zonder Gods genade, en zich op die grote dag van oordeel zal aanmelden als een zogenaamde getrouwe dienstknecht, die zal in God een gestreng Meester en rechtvaardige Rechter vinden Die wéét wie waardig is om in te gaan.

Zonder de voortdurende vervulling met Gods Geest komen wij tenslotte tot een "uiterlijk gerechtig leven", dat veroordeeld is bij God. God heeft Zijn apostel Paulus, **door Zijn Heilige Geest**, laten schrijven in zijn 2de Brief aan de Thessalonicenzen, hoofdstuk 2 vers 7a: "*Want de verborgenheid der ongerechtigheid²⁵ wordt alrede gewrocht* (HSV: is al werkzaam)...". Al zo vroeg in de geschiedenis van de Gemeente van Jezus Christus werd déze ten-hemel-schreiende zonde gekend. Voorwaar géén kleinigheid! En de vraag is dan ook gerechtvaardigd: "welke is dan déze ongerechtigheid?" Het antwoord vinden wij, als altijd, in Gods feilloos Woord.

Déze ongerechtigheid die "in het verborgen" geschiedt (nu nog moeilijk te onderscheiden voor het menselijk oog, maar straks ten volle geopenbaard!) dateert al van de vroegste tijden in het Raadsplan van God. Wij moeten hiervoor helemaal teruggaan naar de originele Schepping, waarvan heel summier iets wordt weergegeven in de boeken van de profeten [Jesaja \(hoofdstuk 14\)](#) en [Ezechiël \(hoofdstuk 28\)](#). In deze hoofdstukken worden namelijk twee vorsten genoemd: de koning van Babel en de koning van Tyrus. Hun handelingen (deze koningen hebben in letterlijke zin nooit bestaan) "weerspiegelen" die van Lucifer, een creatie van God Zelf in de hemelen. Voor een goed begrip vragen wij hierbij alle aandacht en vooral biddende overdenking van hetgeen geschreven staat in Jesaja 14 vers 12-14: "*Hoe zijt gij uit de hemel gevallen, o morgenster, gij zoon van de dageraad! hoe zijt gij ter aarde nedergehouden, gij, die de heidenen krenkte! En zei in uw hart: ik zal ten hemel opklimmen, ik zal mijn troon bóven de sterren Gods verhogen; en ik zal mij zetten op de berg der samenkomst aan de zijden van het noorden. Ik zal bóven de hoogten der wolken klimmen, ik zal de Allerhoogste gelijk worden*".

Voorts in Ezechiël 28 vers 16-17: "*Door de veelheid van uw koophandel hebben zij het midden van u met geweld vervuld, EN GIJ HEBT GEZONDIGD; daarom zal Ik u ontheiligen van Gods berg, en zal u, gij overdekkende cherub! verdoen uit het midden der vurige stenen! Uw hart verheft zich over uw schoonheid; gij hebt uw wijsheid bedorven, vanwege uw glans; Ik heb u op de aarde henengeworpen, Ik heb u voor het aangezicht der koningen gesteld, om op u te zien.*"

Daar is de zonde, de ongerechtigheid, in waarheid een verborgenheid, waar in het hart het schepsel zich keert tegen zijn Schepper; zich afwendt van de almachtige God, om door "schijn-godsdienst" te komen tot verheerlijking van zichzelf en te baden in een glans, waardoor en waarmee anderen worden verblind! AMEN.

Het huis op de rots

Voor de levens-opbouw van de Christen

([Mattheüs 7:24-27](#) en [Lukas 6:47-49](#))

"Een iegelijk dan, die deze Mijn woorden hoort en dezelve doet, die zal Ik vergelijken bij een voorzichtig man, die zijn huis op een steenrots gebouwd heeft; en er is slagregen neergevallen, en de waterstromen zijn gekomen, en de winden hebben gewaaid, en zijn tegen hetzelfde huis aangevallen, en het is niet gevallen, want het was op de steenrots gegrond." (Mattheüs 7:24-25)

Wij zijn nu gekomen aan het slot van De Bergrede van Jezus. Hier hebben wij Zijn Woorden over het leven van het individu, indrukwekkende woorden over het bestaan van Zijn Gemeente in de wereld. Telkens weer slaan Jezus' woorden als bliksemschichten in. Te méér in deze passage. "Het huis op de rots"... is "het levende huis" van de mens. En de rots van zijn Christelijk geloof is **DE Rots der EEUWEN!** De mens die zijn "levenshuis" op déze Rots bouwt, wordt een verstandig mens genoemd ("voorzichtig" wil hier zeggen: verstandig). Ach ja, hoe kan de mens het dan goed hebben, als hij zo alles om zich heen bekijkt en allen observeert die hem dagelijks omringen met hun toewijding en hun liefde. Man, vrouw en kinderen. Een leven dat zo goedgelovig dacht en denkt, dat het dacht en denkt voor de goede God wel te kunnen bestaan, omdat hij het alles zo goed gedaan heeft en (mogelijk) nòg doet!

Jezus spreekt over "bouwen van een huis": op een rots óf op zand. Hij schildert ons dus twee situaties – spreekt over twee mogelijkheden. Nog voordat Hij aan het tweede gedeelte komt, dat van bouwen op zand, spreekt Jezus over slagregens en winden die beiden dat huis op de rots beuken van alle kanten... Laten wij nu onze ogen even sluiten om ons innerlijk te verdiepen en om ons één en ander béter te kunnen voorstellen. Als er dan één ding duidelijk is in onze tegenwoordige tijd, dan is het dat wat nù zeker zich afspeelt, waar

²⁴ 1 Samuël 15:26b, "...omdat gij het woord des HEEREN verworpen hebt, zo heeft u de HEERE verworpen, dat gij geen koning over Israël zult zijn."

²⁵ Zie eventueel onze GRATIS studie "[De verborgen ONgerechtigheid – De valse arbeiders in een Gemeentelijke bediening](#)" van CJH Theys. (noot AK)

Jezus het over heeft: slagregens vallen neder, gierende winden waaien rondom tot stormkracht en storten zich op het geloofshuis van de Christen: ja, van deze in het bijzonder. Denken wij nu eens en nog alleen maar aan... de economische wereldcrisis die gewis en zeker nog gaat toenemen; aan de ongetwijfeld nu al zeer moeilijke tijden die straks (wij geloven binnen afzienbare tijd !) tot stormachtig zullen aangroeien, en waarin niet alles meer kan zoals het nu nòg gaat; aan de tijden van zeer sterke versobering welke wij tegemoet gaan. Hoe angstig begint ons hart te kloppen, want daar is nog véél méér!!

Op zijn beste geeft het ons de gelegenheid onze levenswijze te bezien en drastisch te veranderen; op zijn slechtst zullen wij mopperen, omdat wij er alleen maar "pech" in zullen zien. En een enkeling zal zeggen; ja inderdaad, zó kon het ook niet langer; zoveel luxe en comfort kan niet eeuwig blijven bestaan. Die [hoog-conjunctuur](#) kan niet volgehouden worden. Dat links en rechts maar weggeven, alsof je zelf tapt uit een onuitputtelijke bron, kan geen voortgang vinden. En dan dat schandalig misbruik maken van wat onze moeder-aarde opbrengt. Nog buiten beschouwing latend dat zo, zonder enig voorbehoud, leven voor jezelf – je eigen geluk, je eigen gemakken, enz. Al met al roept dit om een oordeel!!

Maar **de crisis zal wereld-omvattend zijn heeft Jezus gezegd in Zijn Profetische Rede in [Mattheüs 24](#)**.

Zij omvat dus heel onze tijd met alles wat daarin leeft, met alles wat aan het gebeuren is. Het zal gewis en zeker een orkaanachtige tijd zijn, omdat alles aan het bewegen is: wat wij destijds geloofden, waar wij zo zeker van waren, wat wij wel geoorloofd en ook verantwoord vonden en vinden... Dingen en zaken waarvan wij vandaag de dag nog zéker zijn worden ons straks (wellicht morgen al...) uit de handen geslagen. Wat zullen wij dan verbijsterd staan kijken. De oudere generatie zal er diep ongelukkig mee zijn, en de jongere generatie zal in verwarring komen, als die het al niet zijn. Je ziet tegenwoordig al zulke rare en vreemde dingen gebeuren. En dan zijn er die zich blijven uitsloven, omdat zij dan niet meer behoeven te denken. Waar zijn wij nu feitelijk? In wat voor een wereld leven wij nu??

Bouwen,... opbouwen! Wij staan allemaal voor een bepaalde keuze. Wijzelf moeten kiezen: rots of zand. Wat zal het zijn!? Allemaal hebben wij deel aan het wereldgebeuren van onze tijd. De één weliswaar bewuster dan de ander. Daarvandaan ook die angstige vragen welke er gehoord worden: "hoe moet het nu verder met onze wereld, met onze samenleving, met onze Gemeente, met onze geloofsgemeenschap, en met ons eigen bestaan...?"

Want de slagregens houden maar niet op, en de winden blijven waaien en nemen zienderogen in kracht toe... Daardoor vinden velen onder ons een excuus om maar niet te bouwen; ja, om er zelfs maar niet aan te denken noch over te praten. Het is alles toch vergooide tijd en moeite. Maar zij vergeten dat wij allemaal hiertoe "geroepen" zijn. Dat eigen huisje deugt niet, ons eigen leventje deugt niet, ons eigen bestaan met alles van en voor onszelf... Dat alles klopt niet met het Plan van God.

Alleen het bouwen zoals Jezus dat bedoelt is de moeite waard, en heeft ook zin en doel. **BOUWEN MOETEN WIJ – NIET PRUTSEN!** Jezus bedoelt met "bouwen op de rots" een veel zwaarder werk. Wij zijn er heus niet één-twee-drie mee klaar. O neen (!) zó snel gaat het niet; integendeel, vaak zo moeizaam dat je het soms wel zou willen opgeven. Een héle toer, reken maar! Want alles begint met "horen naar Jezus' woorden", dan gehoor geven en gehoorzamen"; overgaan tot daden!! Wij worden gehinderd, wij worden opgehouden... Waarvoor? Door onze eindeloze "ja-maars", en door nog vele andere dingen en zaken die ons in beslag nemen. Zó is nu eenmaal het mensenleven; ook het geloofsleven van de Christen kent deze dingen.

En dat is dan nog maar als wij zèlf bouwen. Wij bedoelen "privé bouwen". Hoe moet het dan als wij gezamenlijk moeten bouwen!?! Dan komt er nog veel meer om het hoekje kijken... dan moeten wij eerst beginnen met elkaar te aanvaarden, en... vergeven! En niet zeggen: "ja, maar Piet moet eerst over de brug komen, want hij heeft de meeste schuld... en Marie moet de eerste stap doen, want zij heeft het eerst al die dingen gezegd... Je kunt toch maar niet alles nemen. Anderen doen dat ook niet. Waarom zouden wij dan aan de gang blijven. Het leven is nu eenmaal een strijd, en een ieder moet voor zichzelf opkomen. Daar zijn al zorgen genoeg. Te veel om je dan nog te gaan bemoeien met andermans problemen. Wat zouden wij trouwens kunnen doen in het leven van anderen"?!?

Al die narigheid, als je iets "samen" moet doen. Moeilijk om met z'n allen te beginnen. En tòch zal het moeten.

Jezus wil Zijn Gemeente bouwen, en allemaal moeten daaraan meewerken. Niemand kan aan de kant blijven staan; niemand kan lanterfant. Hij is de Grote Werkgever; bij Hem is geen werkeloosheid, maar daar is ook géén plaats voor de luiaard en de steuntrekker. Parasiteren kan wel in de wereld, maar niet onder de machtige vleugels van de Heilige Geest! Samen bouwen,... dat kàn, als wij iets willen prijs geven van onszelf: eigen eer, positie, prestige (om maar enkele dingen te noemen), en ter wille van iets anders, en... anderen. Hier wringt de schoen. Het argument is dan: wij zijn maar mensen. Dàt is nu wat Jezus zegt! En dat zijn nu die dingen waar wij minstens mee hebben te vechten!! Laten wij dat dan toch – in Gods Naam – verstaan,... helemaal wakker worden en niet geestelijk blijven doorslapen.

Het kan allemaal, want "Jezus is ons geworden: de Kracht en de Wijsheid van God". Halleluja! Amen. Dit is dan voor degenen die Zijn Woorden serieus nemen,... als de raad van een goede vriend, het advies van een arts, de wijsheid van iemand die wij volkomen vertrouwen. Dan gebeuren de meest wonderlijke dingen – boven wat wij bidden en/of denken. Wij zien het zó: Jezus' Woorden niet aannemen voor "kennisgeving", maar accepteren als bouwstenen, om daarmee te gaan werken. Waar een wil is, is ook een weg. Gezamenlijk doen, eendrachtelijk werken. Dàn zal Hij, de Overste Leidsman, zeer zeker Zijn zegen blijven schenken,... en Zijn

Gemeente komt eenmaal klaar. Glorie voor Jezus.

Elke dag samen werken, en niet alleen maar op zondag als wij samen komen voor een samenkomst, voor godsdienstoefening. Zó heeft God, Die het goed gezien heeft, het ons mogelijk gemaakt: leven van zondag tot zondag,... horen van Gods goede voornemens met ons allen. **Alle dagen “mede-arbeiders” zijn van Hem.** Dàt is Christen-zijn! En nooit tekort komen aan bouwstenen, omdat Gods Geest zorg draagt dat die ons op tijd toegereikt worden. Amen.

Maar dan is daar ook nog de klemmende waarschuwing van Jezus: goed wéten wat men doet – niet bouwen op zand. Daar zijn dus zeker mensen die “op zand” bouwen in plaats van op de Rots. Jezus kent Zijn mensen.

“En een iegelijk, die deze Mijn woorden hoort en dezelve NIET DOET, die zal bij een dwaze man vergeleken worden, die zijn huis op het zand gebouwd heeft; en de slagregen is neergevallen, en de waterstromen zijn gekomen, en de winden hebben gewaaid, en zijn tegen hetzelfde huis aangeslagen, en het is gevallen, en zijn val was groot.” (Mattheüs 7:26-27)

Ze hebben dus “gebouwd”, maar op een verkeerde plaats; zelfs op een verkeerde manier! Het zijn mensen die wel degelijk iets van het Volle Evangelie gehoord hebben en... begrepen. Ze léven ook wat ‘christelijk’ en geloven dan ook een beetje; net genoeg om er niet aan mee te doen!! Noch om er wat mee te doen... Christelijke gedachten èn gevoelens zijn dergelijke mensen ook niet vreemd, en ze zullen best wel eens wat doen voor anderen die ze aardig of sympathiek vinden. Ook zullen ze heus wel iets geven voor de één of andere actie, als die hun aanspreekt. Maar dàt is dan ook alles. Daar verandert niets wezenlijks. Zúlke mensen worden aan het Evangelie van Jezus Christus (in geestelijke zin) nòch armer nòch rijker...

19

En in de praktijk van het geloofsleven zien wij het volgende: als het tegenloopt, als er maar een beetje regen valt en af en toe een windvlaag wordt gevoeld, dan zijn ze nergens meer. Voor hen is het geloof “een consumptie-artikel”, net als Coca-Cola en Seven-Up. Voor déze soort mensen geldt (al zeggen ze dat niet): God is alleen maar iets, als Hij iets voor hen is. Arme zielen, hoe ellendig en geestelijk kortzichtig!

Ach, wij willen die mensen niet veroordelen, maar Jezus doet het!! Wij zouden het nog wel voor hen willen opnemen, als het moet, maar Jezus neemt zoiets in geen geval!! Jezus verwacht ook van zúlke mensen iets anders. Omdat ze het niet doen zoals **Hij** het wil, zoals **Hij** het zegt, is daar die “grote val”. Géén kleinigheid in het licht van de eeuwigheid.

Wij hebben hier dan ook niet alleen Jezus’ hoogst ernstige waarschuwing, maar òòk Zijn profetisch Woord... Dat er omstandigheden van het leven zódanig op ons “geestelijk huis” (òns leven) kunnen afstormen dat wij door al die dringende en drukkende levensomstandigheden (lasten – zorgen – ongerechtigheden – gebreken – tekortkomingen) van ons Christelijk geloofsstandpunt kunnen worden weggeslagen... Wij wéten door het Woord van God dat straks (in beginsel is het nù al merkbaar...) verdrukking en vervolging en nog véél meer in het leven van de “zwak-gelovigen” (dat zijn zij die compromis tolereren en toelaatbaarheden in zo vele vormen toestaan en toelaten...) de GROTE AFVAL van het GELOOF zullen bewerkstelligen. En hiervan is dan sprake als er eerst geloof geweest is; al is het nog zo klein. Daarom moeten wij oppassen niet te bouwen in eigen kracht. Hoe vaster de inwoning van de Heilige Geest is in ons hart en leven, hoe krachtiger en groter Zijn werkzaamheid. Hierdoor kunnen wij blijven staan in “the struggle for life” (= de strijd des levens). Alle lof en dank zij Hem alleen! Amen.

Heel het Evangelie en vooral De Bergrede is één waarschuwing voor de MIS-opvatting van de wereld dat wij zouden kunnen vertrouwen op wat groot en sterk is; wat door zijn hardheid en koude ongevoeligheid onvatbaar is voor alle invloeden van buitenaf. En als dan – aan het einde van Zijn Rede – Jezus ons leert dat wij “de vaste burcht van ons geloof” moeten (op)bouwen op een rots, dan moeten wij ons afvragen hoe wij zó rotsvast kunnen bouwen?! Het enige antwoord is: door Zijn gelijkenissen in hun gehéél biddend te lezen en alleen toe te passen in het verband waarin de gelijkenis wordt gegeven! En dat wij maar niet “oppervlakkig” mogen bouwen op deze Rots Die Hijzelf is, omdat wij alsdan blijf geven ons niet te storen aan de raadgeving van de Heilige Geest: “een ieder ziet toe hoe hij bouwt!” (zie 1 Korinthe 3:10 ²⁶)

In Jezus’ Woorden liggen de Geest en de zin opgesloten van de levende Kern daarvan: de EEUWIGE Waarheid – de onveranderlijke weg – en het EEUWIGE Leven. Het is daarom dat Jezus ons steeds weer terug wil voeren tot het meest eenvoudige, omdat Hij wéét hoe moeilijk voor velen juist “dit begin” is. Daar waar gebouwd wordt volgens Zijn Scheppend Woord en in de Kracht van Zijn Geest, daar kan gerekend worden op Gods onmisbare zegen, waardoor het geweld van slagregen en gierende stormwinden niets zullen vermogen. Een klassiek voorbeeld vinden wij in de (op)bouw van de tempel en de muren van Jeruzalem ten tijde van Nehemia en Ezra.

Daarom “wee de onverstandige” die zijn huis niet bouwt op het Woord Gods (= Jezus is het vleesgeworden Woord – zie Johannes 1:1 + 14 ²⁷), maar op de grondslagen die hijzelf gelegd heeft, en die als los zand aaneenhangen! Ook “wee de denker” die bouwt op het drijfzand van zijn eigen klein, nietig mensenverstand, en

²⁶ 1 Korinthe 3:10, “Naar de genade Gods, die mij gegeven is, heb ik als een wijs bouwmeester het fundament gelegd; en een ander bouwt daarop. Maar een iegelijk zie toe, hoe hij daarop bouwe.”

²⁷ Johannes 1:1+14, “In den beginne was het Woord, en het Woord was bij God, en het Woord was God. ... 14 En het Woord is vlees geworden, en heeft onder ons gewoond (en wij hebben Zijn heerlijkheid aanschouwd, een heerlijkheid als de Eniggeborene van de Vader), vol van genade en waarheid.”

dáármee de raadselen van het leven tracht op te lossen! Want alles wat niet onder de eminente (= voortreffelijke) leiding van de Bouwmeester gebouwd wordt, volgens het ons gegeven Voorbeeld van Hem Die God Zelf was “in het vlees”, zal het huis van zijn vindingrijke geleerdheid en eigen plannen vroeg of laat ineen zien storten, en het materiaal tenslotte verteerd zien worden. Het is niet mogelijk ons geestelijk huis te bouwen naar eigen ontwerp. Daarom zal de droom van het Christelijk ideaal van de gelovige die geloofde zonder zich af te vragen of hij wel bouwde dan wel bouwt op de eeuwige Waarheid van Gods feilloos Woord, inéénstorten. Daarom is de mens onverstandig èn bij voorbaat al veroordeeld die in plaats van te bouwen op de Levende Rots, zijn huis bouwt op een samenstel van menselijke ongefundeerde leerstellingen en begrippen, van schaduwbeelden die allang achterhaald zijn door HET Gods-Beeld Zelf: **Jezus Christus!**

God vraagt ons niet te bouwen met een samenraapsel van dode stoffelijke heiligdommen, of van overgeleverde mensen-geschiedenissen uit lang vervolgen tijden, van menselijke systemen, maar met onvergankelijk materiaal: goud, zilver en kostbare stenen (zie 1 Korinthe 3:12 ²⁸).

Eer wij komen tot het allerlaatste gedeelte van dit 7^e hoofdstuk (van Mattheüs 7), willen wij nog het volgende schrijven (het is zoals de Geest tot ons spreekt)... Bouw niet te hoog! Bouw ook niet in menselijke overmoed, omdat het zo goed gaat, een “hemeltempel” op waarvan het gewelf niet rust op de vaste steunpilaren: GENADE en WAARHEID (geopenbaard IN en DOOR het vleesgeworden Woord: **Jezus**). Want God bouwt de Hemel,... dus dan zullen wij moeten beginnen met, en altijd weer, te vertrouwen op Gods Woord: “*in de hemel, gelijk op de aarde!*” (zie [Mattheüs 6:10](#) en [Lukas 11:2](#)). Herinneren wij ons dit!?! Bouw daarom géén te hoge verwachtingen op wat wij in ons leven menen te kunnen of te zullen opbouwen. Houd rekening met de terugval tot teleurstelling en vernedering, want die zullen des te groter zijn naarmate wij te hoog (dat is: bóven de genade die ons is gegeven) trachten te grijpen!

Bouwen wij slechts daarop: dat alleen door God DE Waarheid, en DE Weg, en HET Leven te vinden zijn, omdat **Hij DE Bouwmeester is** van het heelal; van onszelf en van alles wat wij zien (zie Kolossenzen 1:16 ²⁹)... “Opdat wij mogen wandelen waardiglijk de Here, tot alle behagelijkheid, in alle goede werken vrucht dragende, en wassende (= groeiende) in de kennis van God.” (Kolossenzen 1:10)

20

Besluit

Gevolgen van Jezus' Leer

“En het is geschied, als Jezus deze woorden geëindigd had, dat de scharen zich ontzetten over Zijn leer; Want Hij leerde hen, als MACHT-HEBBENDE, en niet als de Schriftgeleerden.”
(Mattheüs 7:28-29)

En zó staat nog steeds de mens, òòk in onze tijd – als hij na vele omzwervingen en afdwalingen Jezus eindelijk gevonden heeft en de zin van Zijn Woord eindelijk tot Hem doorgedrongen is, innerlijk door eerbied en ontzag stil geworden – tegenover Hem Die Zelf DE Weg en DE Waarheid en HET Leven is... Stil geworden door de eenvoud van die Waarheid Die Zich plotseling aan hem openbaart... Oòk al kan de Weg nog lang zijn voordat hij – van aangezicht tot aangezicht – tegenover het Leven zal staan!

Aangegrepen door verbazing en verslagen door ontzetting dat niet alleen véél, maar àlles nù nòg voor ons àllen geldig en waar is wat Jezus zo'n 2000 jaar geleden tot Zijn discipelen sprak,... en nog steeds tot ieder van ons spreekt, door de Heilige Geest, omdat (willen wij God kùnnen verstaan) wij mensen eerst moeten leren te zwijgen, zodat wij des te béter naar Zijn Stem kunnen luisteren. Verbazing zal zich meester maken van allen die (wanneer Gods gezegende Geest ons Hem heeft doen begrijpen) mogen ontdekken dat alles zó eenvoudig en zó vanzelfsprekend blijkt te zijn!

Ja, zó is het! Wat zou daar verder nog over te denken en te praten zijn!?!... **Zijn Woord IS HET EINDE!!** Amen. Wat wij wilden weten heeft Hij ons gezegd; en wij weten dat alles zó moet zijn en behoort te zijn en behoort te worden in ons; en dat er ook maar één antwoord is: te zwijgen en meteen overgaan tot de daad! Dátgene in praktijk brengen wat Hij ons als de Waarheid heeft getoond, en ons als onze verantwoordelijkheid heeft doen zien èn begrijpen!... Op dàt vaste besluit in ons is het dat Hij zwijgend nog wacht... Waartoe nog langer dralen?!?

Laten wij liever Hem bidden:

“Here Jezus! Gij zijt God en niemand meer!

Breekt Gij ons en maak ons andere, nieuwe vaten Heer!

Dat wij anders gaan denken en anders gaan doen, om gelukkig te worden door een andere stijl van leven!

*Zend de Heilige Geest, o Here, dat Hij ons lere dat Uw **Bergrede** ons niet is gegeven om die beginnen te leven op het trottoir, maar in onze huiskamers!*

Houd Gij ons trouw Here, daarin, dat wij alles houden in het verband met elkaar, want wij allen zijn verantwoordelijk voor onze naasten en de toekomst van de mensheid!

²⁸ 1 Korinthe 3:12, “En indien iemand op dit fundament bouwt: goud, zilver, kostelijke stenen (HSV: edelstenen), hout, hooi, stoppelen.”

²⁹ Kolossenzen 1:16, “Want door Hem zijn alle dingen geschapen, die in de hemelen en die op de aarde zijn, die zienlijk en die onzienlijk zijn, hetzij tronen, hetzij heerschappijen, hetzij overheden, hetzij machten; alle dingen zijn door Hem en tot Hem geschapen.”

*Houd ons vervuld met Uw Heilige Geest, opdat wij ons daaraan niet zullen onttrekken, want het gaat niet om onszelf, maar om de verheerlijking van Uw onvolprezen Naam!
Halleluja! U alleen zij de ere. Amen.”*

Na-beschouwing

Zoals de Geest het zegt...

Daar is ook nog een andere verbazing, die ons doet verstommen, nadat Hij tot ons gesproken heeft... Dat is, als wij niet goed hebben gewild en met opzet slechte dingen verborgen hielden in de duistere schuilhoeken van ons zielenleven,... om dan plotseling – door Zijn Woorden tot b eter inzicht gekomen – met ontzetting en angst vervuld te worden bij de gedachte alleen al, h e dicht wij aan de rand van de afgrond hebben gestaan! Hoe onbegrijpelijk, dwaas en gevaarlijk wij gespeeld hebben met ons h ogste heil: **HET Koninkrijk der Hemelen**. Hoe het mogelijk was dat wij z  lang en z  hardnekkig ons verzet hebben tegen het erkennen van de Waarheid in Jezus Christus... Als Zijn Woord (zonder dat Hij Zich tot ons persoonlijk richt of ons beschuldigt) ons aanklaagt door die stem van ons geweten, die Hij toch in ons gezet heeft... Als Zijn lessen ons als een vernietigende beschuldiging in de oren klinken en ons zeggen: “Gij zijt z lf die mens”!

21

In alles wat Jezus zegt of doet geeft Hij tegelijkertijd het voorbeeld. Z  moet dan ook aan iedere gelovige, iedere Christen, iedere voorganger die geroepen is om anderen de kennis der Waarheid en der Wijsheid Gods te leren, voor ogen staan: door Zijn genade en de inwoning van Gods Geest eenmaal zo ver te komen dat hij niet langer slechts een “Schrift”-geleerde (= een met dogma’s, historische feiten, kerkgeschiedenis en Bijbelkennis van typen, schaduwbeelden en symbolen volgeladen vat) zal zijn, maar een leraar die onder Gods leiding geleerd heeft z lf te putten uit de Bron van Eeuwig Leven, om z doende eigen dorst en die van anderen te kunnen lessen. Alsd n zal hij een leraar zijn die met het gezag van de Heilige Geest en Zijn overtuigende kracht zal weten te leren,... echt en ongekunsteld. Met het gezag van de Waarheid, die niet slechts tot het oor, maar tot het hart doordringt van iedere eerlijke hongerige en dorstige ziel, van iedere onbevooroordeelde mens, hij zal bekwaam zijn om nieuwe waarheden te verkondigen en oude onwaarheden te ontmaskeren. Prijst God!

Jezus zegt: “Volg Mij (!) totdat het einddoel is bereikt”! En wij hebben de belofte: “Vreest niet!” **“Ik BEN met u, ALLE DAGEN, tot de voleinding der wereld”** ! ([Matthe s 28:20](#)). Hij IS GETROUW en NIMMER FALEND. Amen.

Einde 3de en LAATSTE deel

Naschrift in grote vragen:

Vinden wij in De Bergrede van Jezus het antwoord op de vraag van de mens die in deze tegenwoordige tijd zo zwaar beladen is?

Zo ja, hoe zeggen wij dat, en hoe brengen wij dat antwoord over?

Zouden wij onze Christelijke levenswandel niet in een groter raamwerk moeten zien – in het raamwerk van de zendingsoopdracht van Jezus?? En daarmee in een Evangelisch perspectief?!?

Naar onze bescheiden mening vernauwen wij dit perspectief als wij de vraagstukken met betrekking tot ons Christelijk gedrag en leven willen oplossen zonder de “aan- en terechtwijzingen” van De Bergrede, die mogelijkheden biedt voor deze wereld.